

DOROTHY KOOMSON

ŽENA
KOJU JE VOLIO
PRIJE MENE

Prevela s engleskoga
Andrea Milanko

Libby

Kad pomislim na Jacka, pokušam misliti na teturav hod nakon iskanja s malog tobogana na kraju doka u Brightonu. Pokušavam misliti na to kako me hrani komadićima ljepljive šećerne vune dok ležim na izlizanoj deki na plaži od oblutaka. Pokušavam misliti na to kako mi trpa ruke pune kokica pod košulju u prvom redu kina. Pokušavam misliti na razuzdani smijeh sve dok se ne prevrnem i ostanem bez daha, dok mi se niz obraze kotrljaju suze.

»Libby, Libby, daj, probudi se. Nemoj još zaspati.« Glas je blag, unjkav i pomalo molećiv.

Otvaram oči, vid mi je zamagljen. Muškarac meka i molećiva glasa nije izoštren i treptanje ne pomaže razbistriti pogled. Lice mi je mokro i vrti mi se, i jako mi je hladno. I sve me boli istodobno.

»Dobra si ti«, kaže. »Pokušaj oči držati otvorenima, može? Pokušaj ostati budna. Znaš li tko sam ja? Sjećaš li me se?«

»*Sam*«, kažem, iako mislim da mi se riječi ne čuju. »*Vatrogasac si i zato se zoveš Sam.*«

Sad ga vidim nešto izoštrenije, zamagljenost se povlači i razaznajem mu crte pa vidim kako mu osmijeh rastjeruje tamu lica. »Blizu si«, kaže.

»*Hoću li umrijeti?*« pitam ga. Opet nisam sigurna čuju li mi se riječi, no vatrogasac Sam kao da me razumije.

»Nećeš ako se mene pita«, kaže i ponovno se nasmiješi. Da toliko ne nalikuje na mojega brata, da nema blage crte lica, tamnosmeđu kožu i sjajne, gotovo crne oči, vjerojatno bih se u njega lako zaljubila. No to je tako s junacima, zar ne? U njih se moraš zaljubiti.

»*Hoće li auto eksplodirati?*« upitam, više iz znatiželje nego iz straha.

»Neće. To se samo zbiva u filmovima.«

»*To sam i ja rekla Jacku. Mislim da mi nije povjerovao.*«

»Pričaj mi o njemu.«

»*O Jacku?*«

»Da. Pričala si mi o njemu.«

»*Jack...*«

Kad pomislim na Jacka, pokušavam ne misliti na zaključanu vitrinu bez ključa u podrumu kuće koja bi nam trebala biti dom. Pokušavam ne misliti na njega kako sklupčan sam u tami plače dok gleda stare filmove. Pokušavam ne misliti na to kako za večerom sjedim njemu nasuprot i pitam se kad mi je postao stran. I pokušavam ne pitati se kad će mu vrijeme pružiti ruke ozdravljenja kako bi se osjećao potpunim kako bi mi doista mogao otvoriti svoje srce.

»Libby, Libby, ma, hajde. Pričaj mi o svom suprugu.«

»*Čuješ li me?*« pitam vatrogasca Sama jer me zadivilo to što me on doista čuje dok ja sebe ne čujem.

»Znam čitati s usana.«

»*Ti si dakle izvukao deblji kraj, zar ne? Zaglavio si sa mnom.*«

»Nije to obveza.«

»*Deblji kraj. Rekla sam: deblji kraj. Ma zapravo ne znaš čitati s usana, zar ne? Samo se praviš kako bi na kraju ti ostao kod auta. I umaknuo dizanju teških predmeta.*«

Ponovno se nasmiješi. »Skuzila si me. Mislio sam da nisam tako očit.«

»*Očito je ponekad lijepo.*«

»Onda — Jack?«

»*Sviđa li ti se? Inzistirao li zbog toga toliko na njemu?*« upitam.
»*Mogu mu reći koju dobru o tebi, ako hoćeš?*«

Vatrogasac Sam se nasmije. Dubokim, grlenim smijehom. »Pri-
lično sam siguran u to da nisam njegov tip. A sto posto sam siguran
da on nije moj tip.«

»*Aha, nastavi. Ne trebaš biti tako zatvoren. Nije bio ni moj tip
kad sam ga upoznala. A vidi nas sad: ima jednu mrtvu ženu i drugu
na putu.*«

»Nećeš umrijeti, Libby«, kaže strogo. Odjednom je ljut na me-
ne. I odjednom sam umorna. Sve me boli, posebice jedna strana glave,
i nos. Zapravo, cijela me ta strana tijela boli i ne mogu je pomaknuti
kako spada. I hladno mi je. Zbilja želim spavati, da nestane ta bol i
hladnoća. U snu te ništa ne može boljeti, zar ne?

»Libby, Libby, *Libby!*« kaže ponovno. »Ostani budna, molim
te. Jack te čeka. Ne želi otići u bolnicu sve dok ne sazna da si na
sigurnom. Sve će biti O.K.«

»*Drag si čovjek*«, kažem mu. Toliko je drag da ga ne želim uzru-
jati govoreći mu koliko me boli. Ne želi me slušati kako kmečim. Sa-
mo želim spavati. Samo želim zatvoriti oči i zaspati...

»Dečki će uskoro početi rezati, Libby. Nakon toga ćeš ići ravno
u bolnicu gdje će se pobrinuti za tebe. Dobro? No trebaš ostati budna
dok režu. Čuješ li me, Libby? Razumiješ li što ti govorim?«

»*Sve razumijem*«, kažem. »*Osoba sam s najviše razumijevanja
na svijetu — neka ti Jack kaže.*«

»Za nekoliko trenutaka bit će jako bučno. Trebaš ostati budna
dok se to zbiva. Dobro?«

»*Ostani budna.*«

Svijet škripi, auto vrišti na mene. Raspolovljuju ga, trgaju ga oko
mene i on vrišti od duboke boli. Želi da bol prestane, a ja želim da
prestane buka. Želim spavati. Samo želim spavati. Zatvaram oči i na-
slonim glavu.

Kad pomislim na Jacka, pokušavam se prisjetiti kako smo zajed-
no spavali: naša tijela poput dvaju dijelova oživljene slagalice, tako savr-
šeno spojena da između nas nije bilo razmaka. Pokušavam ne misliti
na to kad sam se počela pitati, kad smo noću išli zajedno u krevet, želi
li makar na trenutak da sam netko drugi.

Kad se sjetim Jacka...

Srpanj, 2008.

»Mislim da ćete vi i ovaj auto biti jako sretni«, rekao mi je Gareth. Gareth je jedan od onih muškaraca koji ti je najbolji prijatelj dok sjediš njemu nasuprot i dok te uvjerava da se odvojiš od novca. No da ga vidiš u *pubu* ili klubu, ne samo da na tebe ne bi obraćao pozornost, već bi se i on i njegovi frendovi sprdali s tobom. Prosuđivao bi tvoj izgled, težinu, osjećaj za stil, jer ne možeš se mjeriti s njegovim idealom porno-zvijezde koji je sebi zacrtao u glavi.

Dovoljno je reći da mi se, nakon što sam s njim provela četrdesetak minuta, Gareth nije svidio.

Uvukla sam usne i procijedila osmijeh. Htjela sam da ovo završi. Htjela sam uplatiti polog, dati mu svoje podatke i zatim otići odavde — po mogućnosti nikad se više ne vratiti, jer auto bi mi mogli dostaviti nakon što uplatim ostatak iznosa kreditnom karticom.

Oči su mi odlutale do izloga, do azurnog Pola smještenog u dvorištu pred zgradom. Učinilo mi se da blista, da se ondje ističe među drugim sivim, crnim, crvenim i srebrnim čudovištima. Izgledao mi je gotovo kraljevski, ali kao da se tomu protivi.

Gareth je ponovno progovorio pa sam se okrenula i prisilila se slušati ga. Recimo da sam izgubila zanimanje za većinu toga nakon što sam sjela u nježnu pastelnu kožnu unutrašnjost i u njoj se provozala. Moj prvi auto. Vozački sam položila prije dva tjedna i to je bio prvi auto koji sam si mogla priuštiti i zamisliti kako ga vozim. Morala sam ustrajati na povoljnijoj kupnji jer nisam imala drugo vozilo kojim bih ga zamijenila, no bio je vrijedan cijelog tog cjenkanja.

»Onda, Libby, želite li unutarnje i vanjsko čišćenje koje će zaštititi auto? Bilo bi korisno zbog djece. Sprečava pića i ostalo da ukaljaju tu divnu kožu. A s obzirom na život u Brightonu, uza sav taj slan zrak...«

»Gaz, stari moj!« netko je prekinuo. Podignula sam pogled prema uljezu, stajao je nekoliko centimetara od mene. Unutra je nosio velike avijatorke zatamnjenih stakala. Ostalo — visina, valovita svjetlosmeđa kosa, njegovano lice, debeli zlatni prsten na trećem prstu desne ruke i tijelo odjeveno u košulju Ralpa Laurena, traperice Calvina Kleina i sat Taga Heuera — bila je sitnica u odnosu na to što je sunčane naočale nosio unutra.

Gareth je hitro ustao, lice mu se pretvorilo u širok osmijeh, oči su mu zablistale. »Jack! Baš mi je drago što te vidim.« Žustro je ispružio ruku tom Jacku da se rukuju, uzbuđen zbog prigode u kojoj će ga ovaj dodirnuti. U životu sam se nagledala muške zaljubljenosti, no ova je bila toliko vatrena da mi je bilo neugodno. Mogla sam zamisliti Garetha kako sjedi kod kuće duboko u noći, telefon je uz njega, čeka i čeka poziv da ga Jack zove van kako bi pili šampanjac i drpali zgodne žene.

»Trebaš mi nešto, stari«, rekao je Jack srdačno. Da ste od jučer, pomislili biste da se tom Jacku Gareth istinski sviđa, a, u biti, Jack se vjerojatno prema većini ljudi odnosi naduto i s blagim prezirom; pisalo mu je to na čelu i u stavu.

»Samo malo«, jedva da mi je dobacio Gareth kad mu je Jack prebacio ruku preko ramena i počeo ga odvlačiti od pulta.

»Gareth, ponovno sam zaribao. Možeš li možda zamoliti jednog od dečki da izvadi zupčasti remen iz Z4 — po mogućnosti danas. Ovlašteni distributer rekao je sljedeći tjedan, ali mislio sam da bi ti to mogao srediti već danas ili sutra.«

»Da, naravno«, bilo je posljednje što sam čula od Garetha dok su se njih dvojica udaljavali preko blistavog bijelog kromiranog salona.

Na sjedaluu sam se okrenula i promatrala ih kako stoje pokraj velikog zavnutog pulta: Jack je za cijelu glavu viši od Garetha, noge su mu široko razmaknute, a sunčane naočale na očima. Oko prsa je izvodio grube pokrete, očito aludirajući na ženske grudi. Gareth je to gutao, oči su mu bile iskolačene dok je slušao. Uzela sam slobodan dan s posla kako bih došla ovamo i kupila ovaj auto. A Jack, koji vjerojatno nije ni znao što znači raditi, jednostavno je ušetao i njegovim se problemom odmah pozabavilo.

Ponovno sam pogledala svoj auto. Svoju malu ljepoticu. Obožavala sam ga, no ne toliko da se ovako odnose prema meni. Ima još mnogo drugih mjesta, mnogo bližih domu, gdje mogu sjediti i gdje će me ignorirati prije nego što im predam golemu svotu novca. Na Garethovu žalost, iako sam svoju kreditnu karticu izvadila iz novčanika i predala mu je, nije ju stigao provući kroz aparat. Što je značilo da sam još mogla otići i izgubiti tek malo vremena. Ustala sam, izvukla vozačku dozvolu i kreditnu karticu između papira na Garethovu stolu,

ubacila ih u torbu koju sam zatim odlučno objesila preko ramena. Neka Gareth nađe neku drugu budalu koja će ga čekati, ova ga je dovoljno čekala i odlazi.

Dobacivši im obojici pogled pun prezira, odmarširala sam do vrata i gurnula ih.

»Libby?« dozvao me Gareth. »Ovaj, pričekajte, evo me za minutu.«

Kad sam dohvatila vrata, okrenula sam se, preko ramena mu dobacila još jedan pogled pun prezira i izašla.

Vani je bilo vruće, no zrak, u kojem se osjećao dolazak kiše, teško mi je pao. Udahnula sam i odvažila se posljednji put čeznutljivo pogledati svoj auto prije nego što sam polako odšetala niz širok prilaz autosalona i izašla na prometnu glavnu cestu. Krenula sam nadesno, prema autobusnoj postaji. Bila sam pomalo uvrijeđena i tužna: uvrijeđena zbog toga kako je Jack uletio i prekinuo naš razgovor bez imalo razmišljanja, i tužna jer me vlastita impulzivnost spriječila u kupnji auta koji mi se zbilja svidio. Uf, ponovno ću morati tražiti — nakon što prođem izazov autobusa, vlaka i opet autobusa da dođem kući. Toliko o mojem slobodnom danu.

»Libby, Libby!« Zazvao me muški glas.

Nisam se trebala okrenuti kako bih znala tko je to. Sekundu poslije našao mi se na putu, što me zaustavilo u hodu. Sunčane naočale i dalje su mu bile na nosu.

»Zbilja mi je žao zbog ovoga«, rekao je. »Samo...«

»Nisi mogao pričekati da na tebe dođe red jer je neka nevažna žena ondje sjedila, ti si toliko sam sebi važan da su tvoje potrebe ispred svih?« upitala sam.

Bio je toliko šokiran da je s lica skinuo sunčane naočale i zagledao se u mene. »Ne znam što bih rekao na to, zapravo«, priznao je.

»Možda na to ne možeš odgovoriti, *Jack*«, odvrtila sam.

Lice mu je odavalo zbunjenost — ljudi su mu očito rijetko ovako odgovarali. »Možda bi isprika bila prikladan odgovor«, ponudio je.

Slegnula sam ramenima: »Možda.«

»Žao mi je. Bio sam nepristojan. Nisam smio prekinuti tvoj sastanak i mogu se ispričati samo zbog toga.«

U njegovoj isprici bilo je nekog neugodnog prizvuka: naglasio ju je tako da su riječi tehnički bile ispravne, intonacija mu je bila pokajnička, no sve je bilo izraženo s podsmijehom. Sprdao se sa mnom. Vjerojatno se sprdao sa svima i to bi mu prolazilo jer bi većina ljudi bila nesigurna oko toga je li on iskren ili su oni preosjetljivi.

»Je li to bilo to? Najbolje što možeš? Opa, nadam se da se nikad nećeš morati ispričavati na poslu jer si grozan u tome«, rekla sam. »I ako je to tvoj način prikrivena sprdanja sa mnom, onda mi te je još više žao nego prije koju sekundu jer si u tome još gori.« Prošla sam mimo njega i nastavila putovanje prema autobusnoj postaji.

Kad sam vidjela prekrasan autić na dvorištu pred zgradom, mogla sam se zamisliti kako se njime vozikam; radio je glasan, prozori su širom otvoreni, glas mi se miješa s pjevačevim na radiju. Ni da sam zapela u gužvi ne bi bilo tako loše jer bih bila sigurna u svojem malom učahurenom svijetu. A sada, zahvaljujući njegovoj bahatosti i mojem ponosu, morat ću početi tražiti od nule.

I evo njega opet: evo Jacka. Stoji preda mnom priječeći mi da nastavim.

»Što sad hoćeš?« upitala sam.

»Čuj, zbilja mi je žao«, rekao je. »Zbog mojih postupaka Gareth je izgubio prodaju. Nije pošteno prema njemu da ga moj posjet na kraju stoji sredstava za život.«

»Sredstava za život?« rekla sam obojivši intonaciju njegovim posebnim tipom izrugivanja. Nije mi dobro pristajao, no s ovim se čovjekom očito trebalo spustiti na njegovu razinu. »Sva njegova sredstva za život ovise o prodaji jednog autića?«

»Ne, no nije dobro gubiti kupce u trenutačnoj ekonomskoj situaciji. I dvostruko će nagrabusiti ako o tome budeš govorila ljudima. Za to sam ja kriv. Žao mi je. Zbilja. Možeš li, molim te, Garethu pružiti drugu šansu? Pošten je čovjek koji se trudi zaraditi za život. Ja sam kreten što sam mu to pokvario.«

»Tu te neću pokušati razuvjeriti.«

»Molim te, hoćeš li mu pružiti drugu šansu?«

U glavi mi je zaplesao prizor kako kružim otvorenih prozora, upaljena radija, pjevam naglas. Gareth bi sada bio ljubazan. Prestao

bi se truditi prodati mi dodatnu opremu i htio bi da se potpišem na označenu crtu što je prije moguće. I stvarno mi se jako svidjelo to malo vozilo...

»*Uvijek sama sebi radiš medvjedu uslugu*«, često mi je govorila moja najbolja prijateljica Angela. »*Nikad nisam upoznala ženu tvrdoglaviju od tebe. Čak i kad to nije dobro za tebe, učinit ćeš nešto samo da dokažeš kako si u pravu. Ponekad se, dušo, moraš prepustiti.*«

Auto protiv »Poslati ovoga muškarca u jedno mjesto«?

Postojala je zapravo samo jedna mogućnost.

»*Još je budna.*«

»*Budna?*«

»*Oči joj jesu zatvorene, ali trudi se govoriti.*«

»*Libby voli govoriti.*«

»*Ti ne, zar ne, Jack? Ne o zbilja važnim stvarima.*«

»*Nastavite joj govoriti, pomoći će.*«

»*Libby? Ja sam, Jack. Ovdje sam. Sve će biti O.K. Bit ćeš dobro.*«

»*Ne osjećam se dobro. Ne osjećam baš nijedan...*«

»*Što znači OTM?*«

»*Oko tri minute. Trebali smo ovamo pozvati liječnika.*«

»*Rekli su da su svi zauzeti. Spusti nogu. Uf, krvni tlak upravo je pao vrlo nisko.*«

Srpanj, 2008.

Jack je sjedio na haubi crvenog auta žvačući zalogaje jabuke kad sam napokon završila s Garethom. Duge noge bile su mu povučene prema prsima i razmaknute u koljenima dok je laktove položio na koljena. Pogledala sam ga kratko u prolazu, kimnula i zatim krenula prema prilazu.

»*Sve sređeno, ha?*« Zazvao me skidajući sunčane naočale.

»*Jest. Sve sređeno.*«

»*Odlično.*«

Iznebuha su se otvorila vrata na vozačevoj strani na kojoj je sjedio i izašao je par preplanulih vitkih nogu u Pradinim sandalama. Vlasnica

nogu polako se izvila iz auta i bila je, dakako, prekrasna: besprijeckorno nanesen *make-up*, svijetla kosa boje meda do ramena, kratka i lepršava Guccijeva haljina i Rolex optočen dijamantima na zapešću. Da su i htjeli, ne bi mogli biti veći klišeji od para.

»Grace, ovo je Libby. Libby, ovo je Grace, žena mog najboljeg prijatelja. Odvest će me kući dok mi popravljaju auto.«

»Bok«, rekla sam joj pitajući se zašto se toliko mučio da mi razjasni kako mu ona nije djevojka.

Srdačno se nasmiješila, što me zateklo: na poslu se stalno susrećem s ovakvim ženama i općenito se ponašaju onako kako se ponašao Jack — kao da se svijet vrti oko njih. »Hej«, rekla je, kut usana bez ruža za nijansu se podignuo kao da se zabavlja. Ako mu nije djevojka, vjerojatno joj se sviđalo to što mi se Jack morao ispričati. »Drago mi je.«

»Takoder«, rekla sam.

Kimnula sam im na pozdrav i zatim nastavila hodati prema autobusnoj stanici. Minutu poslije opet se našao preda mnom. Nadlanicom je obrisao sok od jabuke s usana i sunčane naočale tutnuo u džep na košulji.

»I to je to?« upitao je.

»Što to?« odvratila sam.

»Ti i ja, gotova stvar?«

»Zar se ikad moglo govoriti o tebi i meni?« upitala sam.

»Mislio sam da se maloprije pojavila iskrica. Na čemu možemo poraditi.«

»Iskrica? Misliš na to kad si se sprdao sa mnom i kad sam ti rekla da si grozan? *To* ti je bila iskrica? Zbilja mi je žao žena s kojima izlaziš.«

»Znači ovo«, kažiprst je micao po prostoru između nas, »ne vodi nikamo?«

»A što si mislio kamo to vodi?«

»Na večeru ili piće?«

»Jack, žao mi je što moram reći da mi nisi pretjerano drag. Tvoja napuhana umišljenost stalno izvlači moju lošu stranu. Vidiš? To inače

nikad ne bih rekla nekome — a vjeruj mi na riječ, susrećem se svakodnevno s mnogo odbojnih ljudi pa znam kako se suzdržati — ali s tobom si ne mogu pomoći. Tako da, ne, ne vidim da ovo nekamo vodi.«

Promatrao me šutke, obrve su mu se blago spajale kako su mu intenzivno zelene oči prikovale moje. »Reci mi barem svoje ime i prezime.«

»Zašto?«

»Kako bih se zauvijek sjećao jedine osobe koja nije podlegla mom šarmu, ili njegovu manjku.«

Naznake kiše u zraku odjednom su se obistinile izlijevajući se na svijet. Ova kiša početkom srpnja nevjerojatno je dobrodošla: prekrasna je i umirujuća. Lice sam podignula prema nebu smiješeći se dok su se kapi nježno razbijale o moju kožu. Kiša je bila neprijateljica kosi, od nje ću se pretvoriti u kovrčavi nered u tren oka, no svejedno sam voljela dodir kiše koji rashlađuje.

Kad sam spustila glavu, na obzoru iza Jacka vidjela sam kako se približava velik obris autobusa. Išao je prema meni i trebala sam se ukrcati ako sam htjela iskoristiti ono malo slobodnog dana što mi je ostalo. »Ne, neću ti reći svoje puno ime i prezime«, rekla sam mu. »Znam da ćeš ga jednostavno uguglati, jer si ne možeš pomoći, i onda ćeš morati nazvati svaki broj koji nađeš jer, ponovno, nećeš si moći pomoći. Vjeruj mi, bolje je ovako«, rekla sam mu dok sam kopala po torbi tražeći cjelodnevnu putnu kartu. Napokon sam je pronašla smještenu između knjige koju sam čitala i kišobrana. Izvadila sam je. »Zbogom, još jedanput.« Ne čekajući odgovor, zaobišla sam ga kako bih potrčala niz sklizak pločnik prema autobusnoj postaji.

»Libby!« zazvao me.

Stala sam i okrenula se. »Da?« upitala sam odgurujući mokre crne lokne s lica.

Nasmiješio se i odmahnuo glavom. »Ma ništa. Vidimo se.«

Slegnula sam ramenima. »Sve je moguće.« Okrenula sam se i trčala prema autobusnoj postaji stižući točno na vrijeme da se ukrcam.

Jack je stajao na istom mjestu, podignuo je ruku i mahao mi dok je autobus prolazio.

Uputila sam mu slabašan osmijeh, zatim sam pogledala kroz prednji prozor kako bih se koncentrirala na to kamo idem, što je značilo daleko odavde.

»Krvni tlak i dalje pada, ima snažnu tahikardiju.«

Zašto mi samo dio života bljeska pred očima? A gdje je ostalo? Zar se drugi dio mog života ne računa?

»Moramo joj dati više transfuzije.«

Svodi li se zbilja moj cijeli život na Jacka?

»Izgubio sam puls!«

Srpanj, 2008.

»Tajš li nam nešto, Libby Rabvena?« upitala je Paloma kad sam se vratila u prostoriju za osoblje nakon što sam obavila izrazito gadnu depilaciju bikini-zone.

Još sam drhtala nadajući se da se večeras neću probuditi sanjajući to kad me je Paloma zaustavila na do vratku tim riječima. Bila mi je šefica: upraviteljica Si Pura, ekskluzivnog salona za uljepšavanje, za one koji vole doživjeti potpunu čistoću.

Pokraj nje su poput niza opranih, preplanulih i hidratiziranih vojnika u bijeloj odori stajale Inês, Amy i Vera, druge uljepšavateljice, koje su, poput mene, živjele samo kako bi podržavale duh Si Pura. Sve su me gledale besprijerodnih znatizeljnih lica i odmah sam se povukla od nelagode. Ti su pogledi značili da nešto smjeraju, moguće je da priređuju nekakvo iznenađenje. A nisam voljela iznenađenja. Radije bih uvijek znala što se sprema.

»Koliko ja znam, ne«, rekla sam oprezno. Trenutačno i nisam vodila bogzna kako uzbudljiv život. Jedino im nisam rekla da sam jučer izgubila kreditnu karticu, nakon uplate pologa za auto. Nasreću, uspjela sam je blokirati prije nego što ju je upotrijebio ma tko da ju je pronašao. To im nisam rekla jer, eh, pa zašto i bih? Rekla sam im za auto, on će stići sljedećeg tjedna.

»Aha, a kako onda objašnjavaš ovo, ha?« Rekla je Paloma i, gotovo kao da su uvježbale koreografiju, njih pet odstupilo je sa strane otkrivajući buket burgundsko crvenih i bijelih ruža.

Zurila sam u ruže zamamno slasnih, baršunastih latica, i u skupocjenu staklenu vazu s velikom crvenom vrpcom privezansom po sredini u kojoj su očito stigle.

»Je li to za mene?« upitala sam.

»Jest«, rekla je Paloma ne trudeći se sakriti živu ljubomoru u glasu. »Upravo je stiglo.«

»Aha«, rekla sam, zbunjena. Nisam se mogla sjetiti nikoga tko bi mi poslao cvijeće, a kamoli ovako prekrasno. Približila sam se i posegnula za kvadratnom bijelom čestitkom s mojim imenom i adresom na prednjoj strani, koja je stajala na vlastitom metalnom držaču u sredini buketa.

»I tko je Jack?« upitala je Paloma prije nego što sam je dodirнула.

Nije me iznenadilo to što je otvorila čestitku, stalno je radila takvo što. Nije tajila to da misli kako ima pravo prva umočiti prste u što god stigne u salon — pa i ako je poslano isključivo jednoj od nas. Bila je to upraviteljska povlastica. Ustrajala je na sljedećem ako bi se tko usudio požaliti: kada bi netko drugi pokušao obavljati njezin posao upravljajući tako velikim salonom za novac koji ona zarađuje, objašnjavala je, shvatio bi da zaslužuješ sitnicu više. Nitko se od nas nije odvažio istaknuti kako to što ona radi zapravo graniči s krađom.

»Ma neki tip kojeg sam upoznala«, rekla sam vadeći čestitku iz omotnice.

Nisi mi htjela reći kako se zoveš, no našao sam ovo i protumačio to kao prst sudbine. Javi se, Jack. Njegov se broj nalazio na dnu čestitke.

Iz omotnice sam izvadila svoju izgublenu kreditnu karticu. Eh, sigurno mi je bila ispala kad sam izvadila putnu kartu iz torbe. Zbog toga me zazvao kad sam trčala za autobusom — na trenutak se pre-mišljao oko toga treba li mi je vratiti, a zatim mu se to učinilo kao predobra prigoda da je propusti.

Nije to bio prst sudbine, nego znak da trebam posložiti torbu tako da se ovakvo što ne ponovi.

»Ne možeš reći samo to! Gdje si ga upoznala? Kad? Tko je on? Kako to da ti je poslao cvijeće? Hoćeš li ga nazvati?« upitala je Paloma trudeći se ostati pribrana. Hranila se tajnovitošću. Pomisao da

takva tajnovitost uključuje muškarca koji je poslao cvijeće vjerojatno ju je izluđivala.

Bila je prekrasna. Imala je gustu tamnu kosu koju je na poslu nosila u pristojnoj pundi, srcoliko lice, blistavu tamnosmeđu kožu i duge trepavice koje su joj uokvirivale kestenjaste oči. Jako bi joj se sviđio Jack. I ona bi se vjerojatno sviđjela njemu. Bila bi mu manji izazov od mene, no bili su na istoj valnoj duljini, imala je urođen smisao za to da dobije ono što joj pripada i novac ju je silno impresionirao, kao i ljudi s novcem. Savršeno bi se slagali.

»Trebala bi ga nazvati«, rekla sam dodajući joj malu bijelu čestitku. »Jako bi ti se sviđio: zgodan, bogat. Vozi jednu od onih sportskih zvjerki, Z4, i nosi sat Taga Heuera.«

Gotovo mi je ugrabila čestitku iz ruke zureći u nju raskolačenih očiju. »Zbilja to misliš?« upitala je nehajno dok su joj oči mahnito u uspomenu pohranjivale pojedinosti o njemu, u slučaju da se predomislim.

»Mislim«, rekla sam. »Ti si njegov tip.«

Kad je upamtila njegov broj, podignula je pogled prema meni i spojila usne. »U čemu je kvaka?« upitala je. »Što tražiš zauzvrat?«

Odmahujući glavom, prišla sam ormariću sa sredstvima za čišćenje i oslobodila staklenku instant-kave koju smo sakrile iza izbjeljivača i deterdženta. (Kad bi nas posjetili čistunci koji posjeduju salone, vjerojatno bi umrli — nakon što bi nam dali nogu — otkrivši da ne pijuckamo zeleni čaj i ne jedemo sjemenke cijeli dan u čistoći utočišta sobe za osoblje.) »Ništa«, rekla sam stupajući do lončića i tresući ga da provjerim ima li dovoljno za jednu šalicu. »E da, jedino pozivnicu na vjenčanje ako se sve posloži.«

Na spomen riječi »vjenčanje« Palomine su oči najednom izgubile fokus i u glavi je počela isprobavati — već odabranu — vjenčanicu Vere Wang, smještajući tijaru od pravih dijamanta na glavu i odmičući dugi bijeli veo s ručno ušivenim kristalima Swarovski. Bilo je očito da na vjenčanje neće pozvati nijednu od nas smrtnica. Podnosila nas je jer smo dobro obavljale posao, no tapkala je u mjestu — čim se skrasi sa zgodnim i bogatim mužem, odlazi i neće se osvrutati. Jednom kad osvoji svoj zgoditak, vjerojatno će na ulici proći pokraj nas i pretvarati se da nas ne poznaje.

Što sam više o tome razmišljala, to mi se više činila idealnom za Jacka.

»Dogovoreno«, rekla je uz smiješak.

Ruke je ispružila prema vazi. »Ali cvijeće ostaje meni«, rekla sam joj. Manikirani prsti lebdjeli su joj još nekoliko sekunda oko dna vaze, da bi ih naposljetku, oklijevajući, povukla. Bit će toga još ondje odakle su došle, očito je zaključila.

Zašto je tako tiho?

I tako mračno?

I mirno.

Minutu prije bilo je buke i sirena i ljudi su razgovarali i mislim da me Jack držao za ruku, i sve se tako brzo kretalo.

Barem je bol prestala.

Ali želim znati zašto je i drugo prestalo.

Spavam li?

Možda spavam. Ne može te boljeti u snu. I prije sam samo željela usnuti.

Sada se želim probuditi.

Gdje su svi?

Zašto sam najednom sama?

»Nisi sama«, kaže ženski glas mek i gust poput baršuna. »Tu sam. I točno znam kroz što prolaziš.«

»Tko si ti?«

»Ma daj, Libby, znaš ti dobro tko sam.«

»Ne, ne znam.«

»O, da, znaš. Pametna si ti žena, zato je Jack s tobom. Hajde, možeš to skužiti.«

»Ne, nemoguće. Ma sigurno nisi...«

»Vratili smo je, no još ne znam na koliko. Zbilja trebaš spustiti nogu ili se neće izvući.«

»Pokušat ću, no strašno je prometno. Nitko se ne miče jer nema gdje.«

»Nastavit ću s transfuzijom, no ne znam koliko će to još djelovati.«

Srpanj, 2008.

»Bilo je jako smiješno što si moj broj dala šefici«, rekao mi je Jack kad sam stigla do svoje zgrade. Bio je naslonjen na zid te držao smeđi kartonski držač za piće s dvjema bijelim papirnatim čašama za kavu umetnutima u rupe i bijelu vrećicu smještenu između njih.

Bilo je osam ujutro. Svijet je bio vedar, a London je već, naravno, bio u pokretu: promet se kotrljao uz stakleno pročelje zgrade Si Pura na dnu Covent Gardena. Ljudi su hodali prema zgradama ili postaji podzemne iza ugla. Uvijek sam na posao dolazila rano jer su tako bile manje šanse da ću raditi u drugoj smjeni, budući da moram najdalje putovati. Također sam se nadala da bih sutradan mogla otići ranije jer će mi dostaviti auto.

»Slučajno si se ovdje zatekao?« upitala sam ga.

»Nisam. Došao sam provjeriti mogu li te nagovoriti da sjedneš na klupu, pojedеш kroasan i popiješ kavu sa mnom. I zahvaliti ti što si moj broj dala svojoj šefici, dakako.«

»Zbilja te nazvala? Nije nam htjela reći je li ili nije.«

»Jest.«

»I nije prošlo dobro?«

»Što se mene tiče — nije.«

»Istinski sam pomislila da ćete kliknuti.«

»Ma kliknuli smo. Ispostavilo se da imamo mnogo zajedničkih poznanika, duhovita je i pametna, i da nema jednog problemčića, vjerojatno bih je pozvao van.«

»Aha, tako«, rekla sam. »Baš šteta.«

»Ne zanima te u čemu je problem?«

Odmahnula sam glavom. »Ne.«

»Svejedno ću ti reći: problem je u tome što me zanima izlazak s tobom.«

»O.K.«, rekla sam.

Jackovo zgodno lice, koje je bilo uznemirujuće budno za ovo doba dana, reagiralo je sa zakašnjenjem. »Izaći ćeš sa mnom. Tek tako?«

»Da. Izaći ću s tobom. Odmah. Evo sjest ću na klupu u parku, pojedeti kroasan i popiti kavu, i to ćemo smatrati ›izlaskom‹. Onda možemo podvući crtu, O.K.?«

»A što ako budeš uživala? Što ako shvatiš da ti zapravo godi pažnja gospodina J.-a i poželiš me opet vidjeti? Kako ćeš to pomiriti s...?«

»Ne izazivaj. I ne zovi se gospodin J.«

»Može. Što kažeš na Soho Square?«

Sviđalo mi se rano jutro u Londonu, kada ljudi, životi i priče koji sačinjavaju gradsku krv neprestano kolaju pod njegovom kožom, stalno napreduju. Mnogo se razlikuje od ranog jutra u Brightonu. Brighton se rano ujutro najbolje doživi šetnjom uz more, kimajući šetačima pasa, trkačima i onima koji su cijelu noć tulumarili. Krvotok Brightona kao da je bio mnogo smireniji nego onaj Londona, no voljela sam ih jednako.

»Nešto mi govori da se moram ponašati najpristojnije moguće, inače nećeš dovršiti doručak sa mnom«, rekao je Jack kad smo prešli Cestu Charing Cross i uputili se prema Ulici Manette.

»Zašto onda činiš ovo?« odvrtila sam. »To je doista nepotrebno.«

»Intrigiraš me. Malo me ljudi zaintrigira.«

Već sam izlazila s tipovima poput Jacka. Nebrojeno mnogo puta prije njega jer, kako se činilo, uljepšavateljčina odora magnet je za onaj tip muškaraca koji želi djevojku, a ne ženu. Htjeli su neku koja bi se brinula o svojem izgledu, koja bi cijenila darove i egzotična putovanja, koja bi se dražesno nasmiješila u pravom trenutku, no ne bi imala nešto poput menstrualnih bolova ili dlakavih nogu, niti bi očekivala da se, bože sačuvaj, poslušaju njezina stajališta i mišljenja. Posljednji muškarac s kojim sam izašla, diplomat afričke državnice, bio je zgrožen time što mu je žena koju je upoznao na zabavi rekla da je uljepšavateljica, a ispostavilo se da ima diplomu iz biokemije i da se nekoć bavila znanstvenim istraživanjem. Pisalo mu je to na licu — očekivao je od mene da vrtim kosu oko prsta i sjedim izbečenih očiju dok mi govori o diplomatskom imunitetu i tome kako je u njegovoj zemlji. Nije očekivao da ću ga pitati o ekonomskoj stabilnosti koju bi njegovoj zemlji mogla donijeti domaća prerada nafte (a to sam učinila samo zato što me gledao svisoka zbog moje titule) i jedva je dočekao kraj spoja.

Muškarci poput Jacka nisu željeli izlaziti s pravim ženama — željeli su svoju sliku žene. Vjerojatno sam zbog toga zaintrigirala Jacka:

nisam bila slatka i mazna; svaki put kad bi se pojavila prigoda da se ponašam kao »dama«, ne bih je iskoristila; vjerojatno nisam bila ni blizu slici koju je u glavi imao o ženskosti. To je bio izazov. A ako postoji što za čime muškarci poput Jacka žude više nego za suzdržanom ženom, onda je to izazovna žena koju treba ukrotiti.

U rano su jutro većinu klupa na Soho Squareu zauzeli ljudi koji nisu imali gdje spavati; a na puteljcima su bili porazbacani upotrijebljeni prezervativi i iskorištene igle. No to mi nikad nije smetalo, to su bile kozmetičke, beznačajne mane — pod njima je Soho Square jednostavno bio božanstven: malen i savršeno oblikovan zeleni dragulj skriven i njegovan usred užurbanoga grada. Često sam ovdje provodila vrijeme tijekom stanke za ručak i sviđala mi se pomisao da tu doručujem, iako dotad nije bilo nikakve šanse da se takvo što dogodi.

Jack je smjestio držač na krilo i upitao: »Sa šećerom ili bez?«

»Svejedno«, rekla sam.

»Imam i sa i bez pa biraj.«

»Bez šećera.«

Skinuo je bijelu čašu bliže meni i predao mi je. »Već je dovoljno slatka, ha?«

»Pa čuješ li ti sebe što govoriš?« upitala sam ga kad sam uklonila poklopac kave i otpila zahvalan gutljaj tople pjene.

»Ne toliko koliko bih trebao. Priznajem da je ovo bilo pomalo bezveze.«

»Jesi li namjeravao jednostavno čekati sve dok se ne pojavim u neko doba?« upitala sam. Uzeo je bijelu vrećicu, koja je sada bila zamašćena maslacem kroasana, i pružio mi je.

»Ne, Paloma mi je rekla da često stižeš malo prije osam.«

»To si je pitao?«

»Jesam, nisam mogao propustiti priliku da je ispitam o tebi najviše što mogu. Imala je samo riječi hvale. Misli da si odlična u poslu, iako ti posao uljepšavateljice nije bio prvi izbor karijere, i sluti da te drugi saloni stalno pokušavaju primamiti. I rekla mi je da su ti kava i kroasani slaba točka, iako znaš kakvu pustoš ostavljaju na koži.«

»To ti je rekla?« upitala sam iznenađena i prilično usplahirena.
»Baš lijepo od nje.«

»U glasu joj je bilo mnogo ponosa i dragosti dok je govorila o tebi.«

»I nije joj smetalo što je nećeš pozvati van?«

»Nije. Bestidna je — kad sam joj rekao da mi se sviđaš, pitala me imam li slobodnih prijatelja. Spojio sam je s Devinom — on je Amerikanac i bogat je. Svidjet će mu se.«

Haljino Vere Wang, evo nje, pomislila sam s dragošću i zavidnošću. Divila sam se Palomi što je točno znala što hoće u životu i ljubavi. Ponekad sam htjela biti usmjerenija poput nje. »Biti sretna«, tomu sam uvijek težila. Ako mi se nije sviđalo to što radim, ako me to nije usrećivalo, onda bih pokušala s nečim drugim, no nekako, s trideset četiri, »biti sretna« više mi i nije bio neki poseban cilj.

»Jack, jesi li ambiciozan?« upitala sam.

Promatrala sam mu lice, pravilno i glatko, njegovane kože i zdrava brončana sjaja. Imao je nevjerojatne kosti lica i prekrasne oči, dok su mu usne... Bez sumnje je bio poželjan i, sjedeći ovako, pijuckajući kavu i jedući komadiće kroasana, nije bio ona osoba koju sam upoznala u autosalonu. Bio je normalan. Promišljen, odmjeren, misaon. Ni na jedno pitanje nije odgovorio a da o njemu nije dobro promislio. Da sam upoznala *ovog* Jacka, možda ne bih osjećala toliku odbojnost prema njemu. »Jesam, u nekom pogledu. Ako nešto želim, trudim se to dobiti, ako na to misliš.«

»Ne, ne mislim na to. Pitam te znaš li što želiš u životu.«

»U kojem smislu, karijera, obitelj, novac?«

»Da. I ne. Ovaj, uspinješ li se prema nekom velikom cilju u životu? Gledano u širem smislu, znaš li što želiš?«

Odmahnuo je glavom kad se namrštitio. »Mislio sam da znam. Mislio sam da ga imam. No nije potrajalo. Tada, mislio sam da želim, da je to moja velika ambicija u životu — slušaj sad ovo — biti sretna.«

»A ne želiš?«

»Ne, ubrzo je postalo jasno da sreća ne bi trebala biti odredište u životu. Trebala bi biti dio životnog putovanja. Dubokoumno, znam, za nekog ovako plitkog poput mene, ali poslušaj savjet pametnog čovjeka: staviti sve na čekanje kako bi postigao nešto što misliš da će te usrećiti zapravo znači da ćeš biti tužan cijelo vrijeme na putu do tamo, i kad

napokon stigneš, mogao bi saznati da te ono što si htio ne usrećuje toliko koliko si mislio da hoće. Ili, još gore, da si potpuno zaboravio što znači biti sretan.«

»To je zbilja dubokoumno«, rekla sam.

»Imam ja i pokoji dragulj dubokoumnosti skriven u plićaku.«
Prošao je rukom kroz kosu, i kad se pomaknuo pogled mi je skrenuo na zapešće: 8.35.

»Oprosti, Jack, moram na posao.« Ustala sam i zgužvala papirnatu vrećicu. I on je ustao dojmjljiva stasa koji se savršeno uklopio u tih glamur parka.

»Otpratit ću te«, rekao je, očima pregledavajući park u potrazi za kantom za smeće.

»Ljubazno od tebe, ali nemoj. Bilo mi je lijepo, unatoč početnoj rezerviranosti, i dao si mi materijala za razmišljanje, ali... Zapravo ne želim da ovo vodi nekamo. I ako me otpratiš, imat ću osjećaj da smo bili na spoju i bit će mi neugodno ako me ponovno pozoveš van. Neka sve završi ovom lijepom epizodom, O.K.?«

Trenutak nije rekao ništa. Vidjela sam da pokušava smisliti nešto pametno kako bi odgovorio, jer njemu to očito nije bilo O.K. »Zavežeš mi jezik, znaš. Siguran sam da to ne namjeravaš, no uvijek moram promisliti prije nego što kažem jer znam da ćeš se uhvatiti za bilo što lažno ili dvosmisleno.« Uzdahnuo je. »Ne. Nije O.K. što želiš da sve završi na ovome. No javit ću ti se i ponovno te nazvati. Nadam se da nećeš spustiti slušalicu. Sjetit ćeš se onog malog trenutka dubokoumnosti koji sam ostavio u tvom životu i dat ćeš mi šansu.«

»Jesi li uvijek ovako iskren?« upitala sam ga.

»Gotovo nikad«, odvratio je. »Ali javit ću ti se, pozvati te ponovno van, jer u dubini se duše nadam da ćeš pristati.«

»Kao što sam rekla i prošli put, sve je moguće. Bok.«

»Bok«, odvratio je i prodoran pogled premjestio na moje usne. To nije bio posebno dug pogled, ali bio je zamjetan.

I naveo me na razmišljanje o njemu i o sreći na životnom putu, cijelim putem do posla.

»Ovo je Libby Britcham, trideset šest godina, nesreća na cesti. Trebali su je izrezati iz vozila. Zadobila je višestruke ozljede i rane na tijelu, glavi i licu, moguć je i potres mozga, iako je bila svjesna i prisebna na mjestu događaja. Nije mogla govoriti, moguća afonija uslijed šoka.«

»Hipotenzija cijelo vrijeme. Bili smo izgubili puls, no dobro je reagirala na reanimaciju i daljnju transfuziju i vratili smo je nakon pet minuta reanimacije. Dobila je dvije velike doze epinefrina IV. Dobila je i 900 mL koloidne intravenske tekućine za nadoknadu volumena i dvije litre obične fiziološke otopine, ima osjetljiv abdomen — čini se unutarnje krvarenje, vjerojatno slezena. Suprug Jack Britcham također je sudjelovao u nesreći na cesti i na njezi je u dvojci.«

»O.K. Libby, čujete li me?«

Da, čujem te, mislim, ne moraš vikati.

»Ja sam doktor Goolson. U bolnici ste. Dobro ćemo se pobrinuti za vas.«

Opet su mi u oči uperili ono jarko svjetlo. Zašto mi ljudi to stalno rade? Pokušavaju li me oslijepiti?

»Objе zjenice reagiraju, postavite skener i pripremite i plastičare i neurokirurgiju. Donesite četiri jedinice 0 negativne dok ne testiramo kompatibilnost. Treba nam i morfij IV.«

Kolovoz, 2008.

Uopće nisam u formi! Pomislila sam kad sam se prisilila pokrenuti i potrčati za nećakom Benjijem. Imao je pet godina i bio je vrlo spretn s loptom. Uvijek mi se činilo, kad god bi došao kod mene preko vikenda, da je obdaren s još više energije nego prije, dok je meni bilo sve teže držati korak s njim.

Udario je loptu preko travnjaka u Hove Parku. Taj mi je park bio mnogo draži od onoga blizu mene, no sada je imalo smisla doći ovamo zato što sam nas mogla odvesti autom. I Benjiju je bio draži. Činio mi se prostranijim i travnjaci su bili ravniji, što je uvelike olakšavalo igranje nogometa.

Bila sam na голу stojeći između naša dva džempera, no udario je loptu i natjeravao je u smjeru suprotnom od mene, primičući se sve bliže dogovorenim granicama za ovu igru. Da prijeđe granice, bilo bi

mi teško uhvatiti ga — toliko je bio brz. Napustila sam gol kako bih pohitala preko travnjaka za njim dozivajući ga da se zaustavi. Od straha sam postala brža i sustigla ga dvostruko prije nego što mi obično treba. Tek što sam pružila ruke da ga ščepam, prostrijelio me zločestim osmijehom, okrenuo se i počeo udarati loptu prema trenutačno nebranjenom голу.

»Ti mali...« doviknula sam preneražena što me je na taj način preveslao netko tako mlad. No to me ne bi trebalo iznenađivati. Njegov otac, moj brat, majstor je pretvaranja, uz to što je lakomislen i prevrtljiv. Samohran je roditelj jer je njegova djevojka, Benjijeva majka, napokon progledala i napustila ga rekavši mu da bi trebao pokušati živjeti njezin život, a ona njegov, tako da izlazi van zabavljati se. Volim svojeg brata, no nije za veze — iznenadilo me što je netko naizgled tako inteligentan poput njegove bivše uopće pomislio da jest.

Trčeci najbrže što sam mogla, pokušala sam se vratiti na gol, no Benji je udario loptu ravno između dvaju džempera.

»GOL!« vrisnuo je pa trčao naokolo s rukama u zraku, kako je nesumnjivo vidio tatu u brojnim prigodama.

»Ti!« rekla sam mu podižući ga i vrteći. »Preveslao si me!«

»U ljubavi i nogometu sve je dopušteno!« smijao se lica boje mahagonija, ozarena zadovoljstvom. »Tako tata kaže.«

»U to ne sumnjam.«

Trkač koji je upravo protrčao putem što je vijugao oko parka ponovno se najednom pojavio i prelazio travnjak prema nama. Jack. Nije ga se moglo promašiti, pogotovo u ovom okruženju. Bio je znojan, pomalo crven, kosa mu je bila vlažna, na sivoj mu je majici, na prsima gdje su se dodirivali tijelo i tkanina, bila tamna znojna mrlja u obliku slova V, no i dalje je imao onu »srdačnost« kojom je uvijek zračio.

»I mislio sam da si to ti iz daljine«, rekao je otkvačivši bijele slušalice iPod-a s ušiju. »Izbliza sam se uvjerio.«

»Bok«, rekla sam.

»Bok.« Pogled je prebacio na Benjija, on je zurio u njega neprestrašen i nepokoleban. »Bok.«

»Ja sam Benji. A ti?«

»Jack.«

»Jesi li ti dečko tete Libby?«

»Nisam«, rekao je Jack. »Ja sam joj poluprijatelj.«

»Kako joj možeš biti poluprijatelj? Ja imam ili prijatelje ili neprijatelje, a ne poluprijatelje.«

»Jer ne želi ići sa mnom na večeru, iako sam se s njom susreo dva puta, pa se nas dvoje poznajemo samo napola.«

»Pa zašto bi išla s tobom na večeru kad ste samo poluprijatelji i kad se poznajete samo napola? Ja ne večeram sa svima koje upoznam.«

Jack je pogledao Benjija, a onda mene. »Vidi se da ste u rodu.«

»Jer sličimo?« upitao je žustro Benji.

»Ne, nego zbog toga što moram razmisliti prije nego što ti išta kažem.«

»Želiš li igrati nogomet?« upitao je Benji. »Stalno vodim protiv tete Libby. Misli da sam mali smutljivac jer stalno pobjeđujem.«

Jack je pogledao crni sat za trčanje i očito se trudio nešto izračunati. Onda je pozornost vratio Benjiju. »Mogao bih se malo zadržati i zabiti koji gol. Ali nemoj misliti da ću ti puštati jer si manji od mene — znam da si zbilja vrhunski igrač. Tvoja teta Libby može ići na gol.«

»Eh, mogu li sad?«

»Možeš!« rekli su uglas obojica.

»Aha, sad mi je jasno.«

Benji i Jack optrčavali su jedan oko drugog: gurali se, fingirali i otimali loptu. Većinom im zapravo nisam ni trebala jer su mnogo vremena proveli poigravajući se jedan s drugim, no kad su krenuli prema meni s golom na pameti, obvezatno sam se bacila na zemlju kako bih pokušala uhvatiti loptu.

Nakon otprilike pola sata, Jack je ponovno pogledao na sat. »Zbilja bih se trebao vratiti«, rekao mi je. »Večeram s roditeljima.« Položio je ruku na Benjijevu kratku i urednu afrikanku. »Hvala, kompa, dobro si mi zapaprio. Znači, izjednačeni smo?«

»Niiismooo!« rekao je Benji. »Ja sam zabio šest, a ti četiri gola.«

»Pih! Nadao sam se da ne znaš brojiti. Ah, pa dobro, ti si pobjednik. Drago mi je što sam te upoznao.«

»I meni«, rekao je pristojno Benji i odmahnuo glavom. »Nadam se da će jednog dana teta Libby izaći s tobom na večeru.«

»I ja, kompa, i ja. Možda je ti možeš nagovoriti za mene.«

»Možda«, rekao je Benji.

Jack se nacerio Benjiju, a onda se obratio meni. »Drago mi je bilo vidjeti te, Libby.«

Kimnula sam.

Oči su mu se na trenutak zadržale na mojima pitajući jesam li se predomislila, hoću li ići s njim na večeru. Unatoč onomu što je rekao kad smo bili na kavi i kroasanima, nije mi se javio u posljednja dva tjedna, no ponovno je molio za drugu šansu. Kad nisam ništa rekla, uzrujanost mu je na licu isplela mrežu razočaranosti i pogled mu je pao na travnjak, zatim se polako okrenuo. Uputio se natrag do puteljka i prislonio slušalicu uhu.

Nije bio tako loš. Dosad mi je dvaput pokazao kako nije tako loš. Muškarac kojeg sam upoznala bio je daleko od muškarca koji mi je donio kroasane i koji je s Benjijem igrao nogomet. Možda nije poput ostalih muškaraca koje sam upoznala, možda je vrijedan toga da mu se da šansa.

»Jack«, zazvala sam kad je drugu slušalicu približio lijevom uhu.

S nezakvačenom slušalicom upitno se okrenuo prema meni.

»O.K.«, rekla sam.

»O.K.?«

Kimnula sam: »Sljedeće subote, ako si slobodan.«

Nasmiješio se, na licu su mu bili pomiješani šok i radost, i kimnuo.

»Nazovi me na posao.«

Ponovno je kimnuo, mahnuo Benjiju i zatim počeo trčati vraćajući se putem kojim je došao.

Benji i ja promatrali smo ga kako trči prema vratima parka, no nije nam se izgubio iz vidokruga kad je skočio i udario šakom u zrak.

»Zašto je to učinio?« upitao je Benji gledajući me odozdo.

Spustila sam pogled prema njemu. »Ne znam«, rekla sam, »neobičan je čovjek, rekla bih.«

»Valjda imaš pravo«, rekao je Benji. »Mogu li dobiti sladoled?«

»Čini se da je slezena probušena, trbušna šupljina puni se krvlju. Morat ćemo je odmah odvesti u dvoranu.«

Kad bi barem svi prestali vikati. Ne mogu čuti ni svoje misli. Ni prisjetiti se.

»Ponovno dojavljivačem pozovite plastičare i neurokirurge, trebat će ih ondje dočekati.«

Molim vas, prestanite vikati. To neće ništa ubrzati, samo da znate.

»Netko bi trebao javiti njezinu suprugu što se događa.«

Kolovoz, 2008.

Međusobno smo se nadopunjivali, zanemariivši to kako smo se upoznali, čavrljali smo i zadirkivali se i nadopunjivali se kao da smo stari prijatelji. Letimice mi je pokazao tko je ili što bi mogao biti ako ostružete sjajan, napadan premaz muškarca kojemu je u životu bilo prejednostavno. Bio je pretjerano skroman i neprestano me ispitivao ili pokušavao nasmijati. A smijeh mi je dolazio lako, zatitrao bi na usnama nakon što je procvjetao u grudima i srcu. I on se tako smijao.

Dojmilo ga se to što radim kao uljepšavateljica, umjesto da me omalovažava, i rekao mi je da je on mlađi partner u odvjetničkom uredu u Brightonu. Rekla sam mu da sam se iz Londona preselila u Brighton zbog fakulteta i da sam ostala ondje jer više nisam mogla zamisliti život u tako velikom gradu poput Londona; rekao mi je da je odrastao u okolici Sussexa i da su njemu Brighton i Hove veliki gradovi. Razmijenili smo svoje priče i tričarije i, kako je večer odmicala, atmosfera je oko nas uzavrela. Nisam se mogla prisjetiti kad sam se posljednji put tako dobro zabavila na spoju.

Stajali smo pred restoranom u Hoveu nakon večere, i dalje smo razgovarali, a on je ruku oprezno provukao oko moje te predložio da navratim k njemu, odmah iza ugla, i taksijem odem kući.

Nije bilo očekivanja, nije bilo skrivenog podteksta u stilu hej-hej, hopa-cupa, samo istinska želja da večer ne završi odmah ondje.

»Prije nego što nešto kažeš ili uopće *pomisliš*«, rekao je kad smo skrenuli u ulicu u kojoj je živio, u jednu od ulica koje su vodile prema obali, »ovo sam kupio prije mnogo godina kad je bilo obična stračara. Na grube sam radove morao potrošiti mnogo sati i novca kako bi se u njoj moglo živjeti. Ponosim se njome, no nemoj, molim te, pomisliti da sam je kupio već sređenu za milijun ili da toliko vrijedi. Nisam ni blizu toliko platio. O.K.?«

»O.K.«, rekla sam kad smo se zaustavili pred golemom dvokrilnom viktorijanskom vilom pastelne fasade, s kamenim stubama koje su vodile do crnih ulaznih vrata i razizemljem u koje se vjerojatno ulazilo iznutra. Svaki je kat bio prošaran golemim rešetkastim prozorima.

Glava mi je kvrcnula kad sam ga pogledala.

»Rekao sam ti!« ustrajao je.

»Ništa nisam rekla«, rekla sam.

Ulazna vrata otvorila su se prema širokom unutarnjem trijemu s kukama za kapute i ulegnutom otiraču, prema drugim unutarnjim vratima od stakla, zatim prema dugom širokom hodniku s golim drvenim daskama i vijugavim dojmljivim stubištem. Lijevo od ulaznih vrata nalazio se bijeli stolić sa zakrivljenim nogama ispod golema pozlaćena zrcala. Pokraj zrcala nalazila su se vrata i daleko niz hodnik vidjela sam još dvojica vrata.

Ako nije umanjivao istinu, i ako je ovo kupio kao stračaru, onda nije štedio na brizi i pozornosti da joj vrati stari sjaj te ostane vjeran stilu, od ornamenata i stropnih rozeta do dekorativnih porubnica i radijatora od lijevanog željeza.

Stajala sam pred zrcalom čekajući Jacka da mi da znak da mogu ići dalje u kuću. Umjesto da je krenuo naprijed, okrenuo se i lice mu je obuzeo nestašan osmijeh prije nego što mi je pristupio.

»Smijem li te pomirisati?« upitao je. Zelene su mu oči igrale dok me polako usmjeravao natrag, sve do zida. Stao je preda me, no nije me dodirivao.

»*Pomirisati* me?« upitala sam zatečena.

»Da. Pomirisati te. Samo vrat, ako nemaš ništa protiv?«

U tome nisam vidjela ništa loše. Pomislila sam da će me poljubiti, no ako me je prvo želio pomirisati... »Ako baš želiš«, rekla sam.

»Samo sam...« Licem je zaronio u potiljak i najednom, neočekivano, preplavio me *njegov* miris; njegova koža, pomalo vlažna i slankasta, no suha, s natruhama nečega što nisam mogla imenovati, uskovitlala je nijanse mirisa kroz nos i odmah u krvotok. Najednom sam gorjela. Tijelo mi je žudjelo i čeznulo, nadimalo se i bujalo od mirisa... *njega*.

»Ovaj me miris izluđivao cijelu večer«, rekao je nesvjestan onoga što je zapalio u meni, »preplavila me mješavina nekih nevjerojatnih osjećaja zbog tog mirisa i pitao sam se je li tvoj. I jest.« Nos je prislonio uz moj vrat, tijelom me sada dodirivao. »Nedvojbena jest.« Posljednje dvije riječi pokrenule su mu usne na mojoj koži i oteo mi se uzdah kao od boli, odgurivala sam se od zida da ne izgubim ravnotežu. Na to mi se približio, s usnama i dalje na mojem vratu. Ponovno mi se oteo uzdah.

Uspravio se i gledao u mene koji trenutak. »Tako si prekrasna«, šapnuo je. Prignuo je glavu usnama ciljajući moje i zatvorila sam oči čekajući da se dotaknu. Kada njegove usne nisu dodirnule moje, ponovno sam otvorila oči. »Tako prekrasna«, ponovio je, zatim mi je poljubio drugu stranu potiljka. Svaki poljubac, nježan i odmjeren, u mene je ubrizgao više njega. Nije mi bio poznat taj osjećaj, bio je tako... *sírov*. Ruke je pomaknuo na moja ramena, pod rever kaputa, gurajući ga da padne na tlo zajedno s mojom torbom. Još sam bila opijena njegovim mirisom, njegovom blizinom, i nisam se opirala. Rukama je lutao mojim tijelom preko plave haljine do gležnjeva.

»Je li ovo O.K.?« šapnuo mi je u uho, vrela i isprekidana daha.

»Jest«, procijedila sam između vlastitih isprekidanih izdisaja.

»Želiš li da prestanem?« upitao je.

Želim, rekla sam u mislima. *Želim, želim, želim, prestani. Molim te, prestani*. Čovjeka sam jedva poznavala. No kao da me intimno poznao: znao je gdje dodirnuti, gdje poljubiti, kako mi obuzeti osjetila. Znala sam da to ne bih trebala činiti, ali... »Ne. Nemoj prestati«, šapnula sam. »Nemoj prestati.«

»Moram te okusiti«, rekao je odmičući se. Tamne smaragdne oči nekoliko su sekunda pretraživale moje tražeći protivljenje. »Moram te okusiti«, ponovio je, onda je bio na koljenima, podignuo mi haljinu, potezao gaćice prema dolje sve dok se nisu našle oko gle-

žnjeva. Refleksno sam izašla iz njih i odmah sam raširila noge. Prvo su njegovi prsti tražili, napipavali, ispunjali, a zatim je jezik dodirivao, kušao, zadirkivao.

Za nekoliko sam sekunda jecala; koljena su mi se tresla, tek što nisu popustila, tijelo mi je drhtalo naginjući se prema njemu dok sam sve više i više žudjela, sve dok mi se u žilama nije raspurskao tekući dinamit. Pridržavala sam se za zid, zabačene glave, dok je iz mene kuljao jecaj za jecajem užitka.

U glavi mi se još vrtjelo kad se podignuo, uhvatio me za ruku i poveo me preko kratkog razmaka do zrcala nasuprot. Zatim je stao iza mene. »Vidiš kako si prekrasna?« šapnuo mi je u uho. »Vidiš?«

Bacila sam pogled na zrcalo ne obazirući se na sebe. Koncentrirala sam se na njega, na to kako se preobrazio iz opuštena muškarca s kojim sam večerala u muškarca s odlučnošću i prodornošću u očima.

»Želim te jebati«, rekao je u moju kosu. »Mogu li te jebati?«

»Možeš«, šapnula sam. »Možeš.«

Spustila sam pogled sa zrcala na kutiju rupčića na stolu pred sobom slušajući kako mu zvecka remen, kako se otkopčava dugme, otvara rasporak, spuštaju hlače, pucketa paketić prezervativa. Zatim me njegova ruka nježno pogurnula naprijed, sve dok se nisam naslonila na stol, pa mi je haljinu povukao prema gore, raširio mi noge, približio se... I najednom je postao dio mene. Tijelo mu je pratilo njegov miris. Sklupčao se tijelom uza me, stenjanje mu se prigušilo uz moj vrat.

Oči su mi se ponovno vratile zrcalu, da mu vidim lice, da vidim znači li ovo njemu koliko meni, no pogled mi se zakvačio za moj odraz.

Bila sam netko drugi.

Kosa mi je bila nestašna i razbarušena, tijelo mi se savilo prema naprijed kako bi omogućilo muškarcu da se zarije u mene, lice mi se iskrivilo od užitka, oči su mi bile ispunjene nečim životinjskim. Bila sam divlja, raskalašena, razuzdana. Ta osoba u zrcalu nije bila Libby Rabvena. Bila je upravo nepripitomljena zvijer. Nije mi seks to učinio. *On* mi je to učinio. I dopustila sam mu. *Željela* sam to od njega.

Odmah sam zatvorila oči prestrašena time da ću nastaviti zuriti, zbog mogućnosti da će to biti moj jedini odraz koji ću vidjeti svaki put kad se pogledam u zrcalo.

Pokreti su mu postali snažniji i odmaknuo se ustajući da me čvrsto uhvati za bokove. Dok se sve više žurio, jecaji su mu se pomi-ješali s mojima, oboje smo sve jače stenjali, sve dok nije uzviknuo, koji trenutak prije mene, i oboje smo se ukipili dok je užitak strujio našim tijelima i iz jednog u drugo.

Jack se nije odmah povukao, ostao je sa mnom još koji trenutak dajući si vremena da uravnoteži disanje, zatim se nagnuo naprijed da me nježno poljubi u potiljak.

»Bilo je nevjerojatno«, rekao je kad se odvojio od mene. Čula sam ga kako je uzeo nekoliko rupčića iz kutije sa stola i čekala sam zatvore-nih očiju i prignute glave dok se nije prestao micati. Uspravila sam se, spustila haljinu i okrenula se od zrcala prije nego što sam otvorila oči.

»Bilo je nevjerojatno«, ponovio je, zatim se nagnuo i poljubio me u čelo. Malo prije me i najbezazleniji dodir otpravlja u uzbudljiv, gotovo primitivan užitak, a sada sam osjećala malen, peckav nalet stida i krivnje.

Procijedila sam osmijeh, zatim blagi naklon. Nisam znala kako s njim razgovarati nakon ovoga što smo učinili. Riječi kao da su bile nedostatne.

»Pričekaj ovdje koju minutu, molim te, samo da se riješim ovo-ga«, pokazao je na klupko rupčića u ruci, »i zatim donesem čiste ručnike i kućni haljetak kako bi se mogla istuširati. O.K.«

Ponovno sam kimnula. U sebi sam bila prestravljena — očekuje od mene da ostanem? Da s njim *razgovaram*? Da se ponašam kao da je sasvim prirodno učiniti ono s potpunim neznancem?

Pogledao me u usta kao da će me poljubiti, ili kao da mi je tre-bao podsjetnik na to da progovorim, zatim se nasmiješio i ponovno me poljubio u čelo. »Zbilja nevjerojatno«, rekao je. Sagnuo se da pokupi omot prezervativa. »Dvije minute«, rekao je, zatim je nestao uza stube grabeci ih dvije odjednom.

Čim je nestao iz vidokruga, krenula sam niz hodnik, zgrabila gaćice i kaput te naposljetku torbicu. Gaćice sam ugurala u torbu, na ramena sam natakнула kaput i gotovo trčala trijemom do vrata. Takvu bravu još nikad nisam vidjela, zurila sam u nju trudeći se skužiti što povući ili gurnuti ili zaokrenuti kako bih pokrenula otponac da me pusti na slobodu.

Čula sam zvuk vodokotlića.

Trebam zbrisati odavde. Trebam otići, pomislila sam očajnički i počela prtljati po zlatnoj kvaki, dok se nešto nije dogodilo i vrata su se uz škljocaj otvorila. Tiho zatvorivši vrata za sobom, potrčala sam niza stube najbrže što sam mogla u potpeticama, zatim sam na dnu zaokrenula prema obali.

Nadala sam se da bih na Kingswayu mogla zaustaviti taksi. Ako ne, pošla bih cestom usporednom s njegovom do stajališta taksija kod Hoveove gradske vijećnice.

Kao da su ga poslali sami bogovi, točno je preda mnom iskrsnulo žuto-narančasto svjetlo taksija. Podignula sam ruku i potrčala za njim moleći se za to da me ugledao. Srce mi je zahvalno poskočilo kad se zaustavio i pričekao me da uđem.

»Avenija Devonshire, Kempton, molim«, rekla sam vozaču kad sam kliznula na pucketavo stražnje sjedalo od crne kože i pričvrstila sigurnosni pojas.

Nismo se ni poljubili, shvatila sam kad se taksist pokrenuo. *Seksali smo se, ali uopće se nismo poljubili.*

To mi je poigralo u mislima cijelim putem kući: seksala sam se i iz toga sam susreta izašla nepoljubljenih usta.

Gdje je ona žena koja je htjela da pogodim tko je? Nisam joj čula glas otkad sam došla k sebi u vozilu hitne pomoći. Kako je samo izgovorila Jackovo ime, kao da ga je poznavala — intimno. Je li ona jedna od onih s kojima je bio prije mene? No bila mi je odnekud poznata. I govorila je kao da me poznaje. Rekla je da je poznajem. Gdje je? Želim da mi kaže tko je, jer nipošto nije...

Kolovoz, 2008.

Auto mu je bio parkiran pred mojom kućom.

S mukom sam se uspinjala uzbrdo s dvjema vrećicama iz supermarketa, zaokrenula prema svojoj ulici te spazila auto nalik na njegov kako stoji pred mojom zgradom. »Samo da nije njegov, samo da nije njegov«, ponavljala sam u sebi dok sam se sve više približavala domu. Sinoć mu nisam odgovarala na pozive, a ni jutros. Htjela sam da sve

zaboravi. Da se pretvara kao da se ništa nije dogodilo. Jer sam ja odlučila tako postupiti. Previše me uznemiravalo to što sam bila takva, što sam to učinila s nekim koga i ne poznajem kako spada, s nekim koga nisam ni poljubila. Oduvijek sam mislila da takav seks proizlazi iz toga što nekoga dobro poznaješ, u njega imaš povjerenja, spreman si istražiti svoje granice kad je u pitanju seks pa ih zajedno širite. Oduvijek sam mislila da takav seks proizlazi iz toga što se možeš potpuno opustiti s tom osobom, znajući da će poslije i dalje gajiti osjećaje prema tebi. Nije mi bilo do toga da me podsjeća na to kako mu naš susret vjerojatno nije ništa značio.

Sjedio je na stubama pred mojim stanom širom razmaknutih nogu i lakata položenih na koljena, s nataknutim sunčanim naočalama. Preobličio se ponovno u muškarca kojeg sam prvo upoznala, a ne onoga koji mi je donio kavu i kroasane, koji je igrao »nogač« u parku i s kojim sam večerala.

Zastala sam na dnu kamenih stuba i morala spustiti teške vrećice. Otkad imam svoj auto, za tjednu kupnju vozila sam se do većih supermarketa kod marine ili u Homebushu, no danas mi nije bilo do vožnje. A nije imalo smisla ići autom zbog tako kratke udaljenosti nizbrdo pa sam hodala. Raditi nešto fizički zahtjevno bilo je dobro za tijelo i osvježanje za um nakon smetenosti koja me obuzimala od sinoć. No sada me boljelo. Pomicala sam prste da mi se vrati osjet te zatim okrenula dlan i zagledala se sa zanimanjem dok mi se krv vraćala u prste pa su iz anemične žute ponovno postali smečkasto-ružičasti.

Zurenje u prste spriječilo me da ga pogledam u oči.

»Eto, moram ti reći da sam pomislio kako se igraš skrivača«, rekao je. »Zapravo shvatio sam kako je moje ponašanje glupo tek kad sam pogledao iza vrata u blagovaonici.«

Protegnula sam prste, dlanove stiskala i opuštala, gledajući kako se ligamenti i mišići u njima pomiču.

»Zar je zbilja bilo tako strašno?« upitao je tako blago da sam ga jedva čula od zvukova galebova i glasova, kaosa i života koji su se odvijali na glavnoj cesti, u Ulici St. James, odmah iza ugla. »Mislio sam da si...«

»Jesam«, prekinula sam ga prije nego što je to izgovorio, no i

dalje nisam mogla podignuti pogled. »Jesam, znaš da jesam. I znaš da uopće nije bilo loše.«

»Pa zašto si onda otišla? Očekivao sam da ću se jutros probuditi uza te.«

»Ja sam se, ovaj, postidjela.«

»Zbog čega, za Boga miloga?«

»Jer sam to učinila, uživala, a kad se sve zbroti i oduzme, mogao je to biti bilo tko umjesto mene«, uspjela sam podignuti pogled, napokon pogledati muškarca s kojim sam se noćas seksala. Skinuo je sunčane naočale i oči su mu pozorno bile usmjerene na mene. »Nije bila stvar ni u meni, ni u nama, ni u nekoj posebnoj povezanosti između nas, zar ne? Bila sam tek još jedno tijelo za jebanje, još jedna rupa za popunjavanje.«

Na njemu je bio red da spusti pogled, da potvrdi moje sumnje kako je to učinio, upravo tako, nebrojeno mnogo puta. Iznutra sam strepjela misleći na to koliko je samo žena položilo ruke ondje gdje sam ih ja položila i raširilo mu noge kao što sam ja to učinila. Nastojala sam se ne pitati se koliko ih je ostalo, koristilo ručnike i kućni haljetak koje je otišao donijeti za mene, koliko ih je bilo toliko sigurno u ono što su učinile da su se vratile po još.

»Zar nikad dosad nisi iskusila seks na jednu noć?« naposljetku je upitao, i dalje spuštenih očiju.

»Jesam«, rekla sam ponovno oborivši pogled. »A za neke nisam shvatila da će biti seks na jednu noć sve dok me ta osoba nije zvala. No nijedan mi nije bio tako... proračunat i bezdušan kao sinoć.« Odvezala sam pa ponovno zavezala plavi džemper zavezan oko struka, koji mi je polako klizio niz tijelo. »Proveli smo tako lijepu večer, pomislila sam da sam se prevarila po pitanju tebe, a onda smo ono učinili. Nisam mogla ostati i pretvarati se da mi je sve to O.K., kad nije... Ja, ovaj, postidjela sam se.«

Oboje smo nastavili zuriti u tlo nesposobni reći bilo što da se popravi situacija.

»Trebali ti pomoć s kupnjom?« upitao je.

Odmahnula sam glavom, i dalje zureći u pod, prestrašena podignuti pogled da ne bi vidio suze koje su se nakupljale u meni i već mi začepljivale grlo.

Čula sam ga kako je ustao i kratko zašutio, vjerojatno da ponovno natakne sunčane naočale. Spustio se do najdonje stube, na trenutak je zastao pokraj mene. »Žao mi je«, promrmljao je.

Kimnula sam. Znala sam da je tako i to što se ovako pojavio bilo je jako hrabro od njega. Da mi sve nije bilo tako bolno, bila bih mu to i rekla. No stajala sam nepomično, pognute glave, sve dok nisam čula kako je upalio auto i odvezao se.

Suze su mi polako i neprestano klizile niz lice kad sam podignula vrećice iz kupnje, spremna se ponovno vratiti u svoj život kao da se sinoć ništa nije dogodilo.

»Sada moramo otići u operacijsku salu, čini se da se to krvarenje u slezeni pogoršava i trebamo ići odmah ako je mislimo spasiti.«

Jeste li sigurni da mi upravo slezena krvari? *Pomislím.* Jer oduvijek sam mislila da mi je srce preblago i da ga je lako povrijediti. Oduvijek sam mislila da sam se možda rodila sa srcem koje krvari.

Listopad, 2008.

Postala sam uljepšavateljica jer više nisam mogla biti biokemičarka. Dobro, mogla sam, da sam odlučila kako su nehranjenje kod roditelja ili suživot s njima održivi izbori stila življenja.

S fakulteta sam izašla spremna spasiti svijet, nadajući se da ću pronaći način kako mu nekako pridonijeti. Istraživanje koje sam odabrala provesti nije bilo ni blizu »vruća tema« kakvo je sada; u to doba nikoga nije bilo briga bi li zaokret prema upotrebi biogoriva (stvari poput soje i kukuruza umjesto benzina) nepovoljno djelovao na svjetske zalihe hrane i što bismo mogli poduzeti u vezi s tim. A oni koje je za to bilo briga nisu bili ljudi s kojima ste financijski mogli surađivati. Nakon godine trsenja oko toga da radim ono što želim, odlučila sam prestati. Nisam htjela tražiti posao koji je vezan uz to područje, ali nije baš u tom području, jer čemu to? Nisam bila tip osobe koji se zadovoljava nečim drugorazrednim pa sam odlučila da ću, ako se već ne mogu baviti svojom najvećom strašću, pronaći novu strast. A ta je ležala na drugom kraju ljestvice mojih kvalifikacija — ljepota. I dalje je uključivala kemiju i biologiju, udovoljavala je mojoj ljubavi prema *make-upu*, losionima i pripravcima. Obuku sam za to mogla proći za

manje od godine dana, mogla sam se neprestano obrazovati za nove specijalnosti i to bi mi platili odmah i na licu mjesta.

Iznenadilo me što sam to zavoljela. Mislim, zbilja zavoljela. Zavoljela sam kemijsku analizu pronalaska pravih proizvoda za nečiju kožu, metodologiju svakog tipa njege ili procesa, nalik na znanstvenu. I zavoljela sam to što sam vidjela rezultate na ljudskim licima kad bi se pogledali u zrcalo i vidjeli ono što sam ja vidjela kad sam na njima radila — ne nesavršenosti, nego sve savršenosti zbog kojih su bili osobe kakve jesu.

Biti uljepšavateljica ima mnogo pogodnosti — to da te svijet ozbiljno ne shvaća nije jedna od njih. Vidim etiketu »glupača« koja ljudima bljesne na licu kad ugledaju uljepšavateljčinu odoru. Misle da mi se mozak sastoji od dviju stanica i da samo sjedim turpijajući nokte i cijeli dan razmišljam o *make-upu*. Tko sam ja da im razbijam iluzije?

Tko sam ja da ističem to kako, da bi postao uspješan, kvalificiran i ovjeren uljepšavatelj, trebaš razumjeti ljudsko tijelo, razumjeti kemiju i znati kako uspješno razgovarati s ljudima? Tko sam ja da im objašnjavam to da će, kad si suočen sa siromaštvom ili nosiš odoru uljepšavateljice, odora uvijek pobijediti? Svatko tko kaže da bi radije umro od gladi nego radio posao poput mojega, nije bio toliko siromašan, nije trebao birati, višekratno, između hrane i grijanja. Takvi izbori izoštravaju um i otvrdnjuju srce za svaki podsmijeh koji bi ti mogli uputiti ljudi koji te ne poznaju.

Osim možda kad si sagnuta iza drvene figure spasiteljice u prirodnoj veličini koja na ulazu u Brightonski dok drži plivača, dok stišeš torbu na grudima i moliš se usprkos svim izgledima da te muškarac s kojim si jednom imala seks na jednu noć prije gotovo tri mjeseca nije vidio kako si se okrenula i potrčala ovamo čim si ga spazila da ide prema tebi. Kad radiš nešto slično, svi te gledaju kao da si čudakinja, nosila uljepšavateljčinu odoru ili ne.

Jacka sam vidjela nekoliko puta u proteklih nekoliko tjedana i uvijek bih se pritajila u trgovini ili prešla cestu kako bih izbjegla mogućnost da budem primorana javiti mu se ili, još gore, razgovarati s njim. I dok sam to činila, nadala sam se da me nije vidio. No ovo je bio prvi put da nisam imala kamo pobjeći pa sam bila prisiljena činiti ovo. Ili staviti ruke na oči kao što je to radio Benji kad je imao dvije godine, jer je mislio da ga nitko ne vidi ako on sâm ne vidi druge.

»Mislim da zaslužuješ nagradu za najinventivniji način izbjegavanja razgovara sa mnom«, rekao je Jack.

Uskipjela sam se pitajući se je li prekasno pokušati ono s prekrivanjem očiju. Polako sam se ispravila i stala uspravno. Jack i ja uzdahnuli smo istodobno, oboje frustrirani, ali zbog različitih razloga.

»Slušaj, Libby, zar ne možeš samo razgovarati sa mnom? Nije mi baš drago što ne razgovaramo otkako smo se...« Nije trebao izgovoriti to jer oboje smo znali što smo učinili.

»Meni ne smeta«, lagala sam.

»Meni smeta, i te kako. Vidio sam te kako prelaziš ulicu i ulijećeš u trgovine kako bi me izbjegla. Želim to izgladiti.«

»Nema se što izgladiti. Učinili smo to što smo učinili i samo se trebamo pretvarati da se to nije dogodilo.« Skrivećki sam ga pogledala. Kako sam to učinila, vratilo mi se sjećanje na njegovo lice u zrcalu netom prije nego što mi je rekao da me želi jebati. Ustuknula sam pa oči ponovno usmjerila na drvene daske poda na doku.

»Ali dogodilo se.«

»I u tvom se slučaju dogodilo s mnogo drugih ljudi — progoniš li baš svakoga?«

»Nema potrebe budući da sa svima razgovaram.«

»Hoćeš reći, kad osjetiš potrebu za...«

»Ne!« oštro je rekao. »Uopće to nisam htio reći. Htio sam reći da razmijenimo koju ako se sretnemo na ulici.«

»Zašto ti je tako stalo da razgovaram s tobom?« upitala sam. »Kakve to veze ima i s čim?«

»Zašto je tebi tako stalo da sa mnom ne razgovaraš?« upitao je, očito ciljajući na to da se, ako sve svali na mene, možda i predomislim, ili tako nešto.

»Rekla sam ti zašto: razgovor s tobom i viđanje tebe, podsjećaju me na ono što bih radije zaboravila. Još se sramim zbog onoga što sam učinila.«

Neko je vrijeme stajao u tišini. »Slušaj, prošći sa mnom do kraja doka i dok budemo hodali reci mi sve što ne valja s onim što se dogodilo među nama. Ja neću govoriti, neću te prekidati ili se pokušavati

opravdati, samo ću slušati. Možeš se pročistiti od te noći. Nadajmo se da će to biti katarzično. Ako nakon toga i dalje ne budeš htjela razgovarati sa mnom, poštovat ću to. Proći ću mimo tebe na ulici kao da se ne poznamo. Što kažeš?»

»*Libby, bit ću ovdje, čekat ću*«, kaže mi Jack. »*Nikamo ne idem. Bit ćeš dobro i vidjet ćemo se poslije.*«

Listopad, 2008.

»Izgubio sam okladu. I dobio je«, rekao mi je Jack kad smo se naslonili na ogradu na pola puta niz dok.

Duljina doka nije dostajala za razgovor o onome o čemu smo mi razgovarali. Bilo je neuobičajeno toplo za listopad, čak i u ovako kasno doba dana, pa je u zraku bio samo blagi trag hladnoće, što nam je dopuštalo da stojimo uz ogradu i promatramo vodu kako se pod nama kovitla dok razgovaramo.

»Okladu s kim?«

»Sa sobom. Kladio sam se sa samim sobom da ću moći proći kroz ovo a da ne učinim nešto čime bih uprskao.«

»Nisi ničim uprskao.« Slušao je vrlo pažljivo dok sam mu pokušavala objasniti kako sam se loše osjećala zbog toga što nam je seks bio sjajan, a tako bezosjećajan. Čim sam počela govoriti, shvatila sam da je teško prenijeti ono što sam osjetila a da ne spomenem to što se nismo poljubili. Teoretski, mogla sam ja njega poljubiti — iako mi se činilo da za to nije bilo prigode — i tako, logično, bila je to moja glupa pogreška. No bilo mi je tu nešto izrazito nelogično i nisam imala pojma zašto sam toliko zapela za poljubac. Bilo je nelogično, ali ključno. I dalje nisam uspijevala to iznijeti.

»Sad ću«, rekao je i nagnuo se prema meni, oči su mu se zatvarale dok se približavao. Zastao je nekoliko milimetara od mene ostavljajući mi mogućnost da se pomaknem, zatim je nastavio i usnama dodirnuo moje. Zatvorila sam oči dok su nam se tijela automatski približavala i naše su se usne stopile. Rukom je uronio u moju kosu dok je drugu položio na dno moje kralježnice. Polako sam razdvajala usne puštajući njegov jezik da pažljivo i nježno uđe u moja usta. Nekoliko

minuta, ili su to ipak bile sekunde, usne su nam se kretale zajedno i sve se oko nas zaustavilo dok smo se ljubili. Upravo je to nedostajalo one noći. Upravo to nisam uspijevala izraziti.

Prvi se odvojio, zatim se odmaknuo gledajući u moja usta kad je rekao: »Vidiš, jesam li ti rekao?«

»Ponavljam, ničim nisi uprskao.« Pomalo sam drhtala. Dotad nikad nisam drhtala nakon poljupca, no Jack je zbilja imao to nešto što je dotaknulo dijelove mene za koje nisam ni znala da postoje.

Vrškove prstiju položio je na svoje usne, kao da provjerava jesu li mu i dalje na licu. »Ti si druga žena koju sam poljubio u više od tri godine«, ustvrdio je. »Prva mi je bila supruga. Pokojna supruga. Umrla je prije tri godine.«

»Supruga? Supruga ti je umrla? Zašto to nisi spomenuo kad smo izašli van?«

Pogledao je ruke, neprestano vrteći jednostavan zlatni kolut na prstenjaku desne ruke. Njegov zaručnički prsten. Naravno! Zbog toga je bio u tolikom neskladu s njim i njegovim stilom odijevanja.

»Govoriti nekome o mrtvoj supruzi nije baš najbolji način šarmiranja, zar ne?«

»Pa nije, valjda. Seksaš li se zbog toga onako?« upitala sam.

Nije prestajao dodirivati usne, gotovo kao da su nježne, povrijeđene, ozlijeđene od pravog ljubljenja nakon toliko vremena.

»Da«, odvratio je. »Mogao bih se pretvarati da mi je to tek sad sinulo, ili bih se mogao pretvarati da u svojoj žalosti više nisam toliko svjestan samoga sebe, no nijedno od toga dvoga nije slučaj. Da, zbog toga se tako seksam. Volim seks, ali ljubiti se ovako kako smo to upravo učinili bilo bi kao da je varam. Kao da varam Eve. Tako se zvala. Zapravo, i dalje se tako zove. Ime joj se nije promijenilo zbog toga što više nije tu.«

»Čini se da i dalje igra veliku ulogu u tvom životu.«

»Na neki način.«

»Mogao bi platiti za seks, znaš. Čula sam da se one seksaju bez ljubljenja.«

Prikovao me ozbiljnim pogledom pa je odmahnuo glavom. »Ne, ne bih mogao. Možda drugi muškarci mogu, ali ja ne mogu. Možeš

li me zamisliti kako se pokušavam sprijateljiti s ljudima koji su me pogledali samo zato što sam im platio?«

»Da, valjda. Zapravo nikad dosad nisam podrobnije razmišljala o finijim pojedinostima toga.«

»Ne zamaraj se, samo će te uzrujati ovako ili onako. Znam da je mene uneredilo kad sam razmišljao o tome. Radio sam koješta odvratno posljednje tri godine jer su mi gotovo svi koje poznajem dopuštali da se izvučem nekažnjeno. Isprva doista nisam shvaćao da se ponašam loše jer me je toliko bila obuzela tuga i svi su to prihvaćali. Kad mi se malo razbistrilo, shvatio sam što radim i ipak mi nitko nije rekao: >Dosta je, prestani!<. Pa sam nastavio. Svaki put malo gore da vidim hoće li netko reći: Ne. Nitko mi sve do tebe to nije suvislo rekao.«

»To je strašno.«

»Znam. I doista se stidim. No znam da se nikad ne bih spustio tako nisko da nekome platim za seks. Ili ševim nekoga s kim ne osjećam barem nekakvu povezanost.«

»Pa ima u tome logike. No zbilja nisi već *tri* godine nikoga drugog poljubio ovako?«

»Zbilja.«

»Pa zašto si onda poljubio mene?«

»Jer je to bilo nešto što sam htio učiniti najviše na svijetu. Pomislio sam: >Ako je ponovno ne vidim, barem sam je poljubio.< Gotovo i jesam kad smo doručkovali u parku, i one noći, no previše sam se bojao. Sada barem mogu reći da jesam. I bilo je bolje nego što sam se nadao.«

»O.K.«, rekla sam. Bilo je bolje nego što sam i ja očekivala — nitko me nikad nije tako poljubio. Pogledala sam u vodu pod nama pitajući se što ćemo dalje. Sviđao mi se, nije u tome bio problem. Samo nisam bila sigurna je li dobar za mene. Kako sam samo bila bezobrazna prema njemu, pa seks, pa drhtanje nakon poljupca... Jack je bio ponešto drukčiji od svih koje sam upoznala.

»Libby, znam da sam bahat i mogao bih se pretvarati da moja bahatost izvire iz nesigurnosti, ali nije tako. To je prilično nepoželjna nuspojava toga što mi je u životu bilo pruženo sve, a zatim i razdoblja kad me nitko nije odbio ni za što. No, imam ja i dobrih strana, barem se nadam.« Prestao je govoriti. Pogledala sam ga i našla ga očiju uprtih

u nebesa, kao da pretražuje zrak na mjestima gdje su zapisane njegove dobre strane, kako bi ih mogao zapamtiti. Činilo se da ne odustaje od potrage i da se vraća razgovoru sa mnom. »Sviđaš mi se, Libby. Imaš samopouzdanja, a pritom nisi bahata, i iskrena si. I zbog tebe propitujem tko sam i kako se prikazujem. Malo ljudi to može. Nitko to nije postigao već jako dugo.«

»I, znaš, mučno mi je sve od one večeri. Seks je bio sjajan, vjerojatno najbolji u... ali kad si pobjegla, znao sam da sam pogriješio. Znao sam da sam prevršio svaku mjeru. I tvoje lice kad smo bili pred tvojom kućom«, šakom je udario u prazninu svojega solarnog pleksusa, »tu me je pogodilo. Nisam se tako loše osjećao od...« slegnuo je ramenima gotovo u očaju, »od jako lošeg razdoblja s Eve. Žao mi je. Žao mi je što sam te tako iskoristio i što si se zbog toga tako loše osjećala.«

»Sada je sve u redu. Malo te bolje razumijem pa je O.K.«

Nacerio se i cijelo mi je tijelo zatreperilo. Zatim je ponovno počelo drhtanje. Nismo skidali pogled jedan s drugog, zatim smo oboje istodobno odlučili zuriti u more.

»Kako je Eve umrla?« upitala sam ponovno se usmjerivši na njega.

Slijeganje ramenima bilo je ovaj put drukčije nego prije; ovo je bilo obrambeno i pomalo obazrivo. »Iskreno, ne želim o tome razgovarati. Ljubiti nekoga u usta, zatim razgovarati o njoj, to strahovito nije nalik na mene — nisam siguran da sam spreman razgovarati o tome zbog čega nije tu.« Još jedno obazrivo slijeganje ramenima. »Siguran sam da razumiješ.«

Kimnula sam. I nekoliko smo trenutaka stajali u tišini puštajući zvukovima doka da ispune praznine između i oko nas.

»Možeš me opet poljubiti, ako želiš«, rekla sam, koliko zbog toga da nešto kažem, toliko zbog toga da se ponovi doživljaj. Nikad to nećemo moći vratiti; nikad nećemo ponoviti taj doživljaj jer više nikad nećemo biti onakvi kakvi smo bili prije deset minuta. On nikad neće biti muškarac koji nije poljubio ženu posljednje tri godine, otkad mu je umrla supruga; ja nikad neću biti žena koja se poseksala s muškarcem prije nego što ga je poljubila. Bit ćemo: žena koja je nesvjesno pomogla udovcu da nadvlada svoje strahove i muškarac koji je nastavljao živjeti nakon svoje supruge.

Jack je odmahnuo glavom. »Neću izazivati sreću.« I osmjehnula sam mu se jer sam znala da je htio reći kako neće izazivati sreću pokušavajući ponoviti doživljaj, a ne izazivati sreću u vezi sa mnom.

Želim da ovo više završi. Želim preskočiti do kraja i znati da me Jack čeka, da me čeka muškarac u kojeg sam se zaljubila, baš kao što je rekao.

Listopad, 2008.

Pješačiti do postaje u šest ujutro ujesen nije mi bilo novo, nego nešto što sam uvijek činila uz blagu brigu jer je bilo mračno. Ako nisam namjeravala voziti, onda nisam mogla ići autom, jer bih tada zaglavila vozeći naokolo pokušavajući pronaći cjelodnevno parkirno mjesto dovoljno blizu da mi se isplati, zbog čega bih također propustila vlak.

Nikad mi se ništa nije dogodilo u tako ranoj šetnji, no za sve postoji prvi put. Već su mi i prije pristupali — muškarci su me gledali kako hodam ulicom u šest ujutro i pretpostavili da tražim posao. U takvim okolnostima nikad nisam bila sigurna trebam li se uvrijediti ili biti polaskana i uvijek bih onima koji su to učinili uputila leden pogled sve dok ne bi uvidjeli da su pogriješili i odvezli se.

Približili su se farovi auta i bila sam trenutačno zaslijepljena, no nastavila sam dok je auto usporavao i zaustavio se. *Evo ga, počinje*, pomislila sam, *još jedan muškarac koji bi trebao biti kod kuće u krevetu, sam ili sa suprugom, a ne u posljednjem noćnom barenju na ulicama.*

Spustilo se staklo prozora s vozačeve strane i vozač je pomolio glavu: »Ma zamisli kako sam naletio na tebe«, rekao je Jack.

Zatreptala sam dvaput pitajući se je li to doista on. Dva tjedna Jacka nisam ni čula ni vidjela — unatoč poljupcu i tome kako je bio lijep, nisam bila sigurna da bi za mene bilo dobro spetljati se s njim. Sviđao mi se, u to nije bilo sumnje, no nisam bila sigurna je li dobar za mene. Nisam se uvijek držala onoga što je dobro za mene — ponekad sam se grdila zbog toga — ali Jack po nečemu drugom nije bio dobar za mene. Na moj je um i tijelo djelovao onako kako to nikad prije nisam doživjela.

No nije ni da sam ga mogla izbaciti iz glave: svaki slobodan trenutak najednom bi mi zatrpale misli o njemu. Na njegove meke usne i nježnu ustrajnost kojom su me ljubile. Opojan miris njegove kože.

Njegove tamnozeleno oči koje bi pratile sve što sam rekla, zatim bi se susrele s mojima kako bismo se zajedno nasmiješili. To me polako i ugodno izluđivalo.

»Jack«, rekla sam ne mogavši suspregnuti osmijeh na licu. Nije me nazvao jer je rekao da će meni prepustiti taj izbor, no bilo mu je drago kad sam rekla da ću razgovarati s njim ugledam li ga na ulici.

»Na posao?« upitao je.

»Da.«

»Da te prebacim?« upitao je.

»Kamo, u London?« upitala sam nasmijavši se.

»Da, naravno«, rekao je.

»Ne, do postaje bi bilo sasvim dovoljno«, odvrtila sam.

»O.K., ali ni do Londona mi ne bi bio nikakav problem.«

Tek kad sam utaknula kopču sigurnosnog pojasa u utor, postalo mi je jasno da to što je vani u ovo doba vjerojatno znači da je bio s nekom ženom i da se vraća od nje. Trbuh mi se ispunio ledenom tekućinom i preokrenuo se nekoliko puta. Uopće mi se nije svidjela ta pomisao. »Onda, što ćeš ti vani tako rano?« upitala sam trudeći se da mi glas zvuči opušteno.

»Pozvali su me«, rekao je dok je prolazio mračnim ulicama Brightona. »Moj klijent odlučio je provaliti u susjedovu kuću dok su ovi otišli nekamo na nekoliko dana. Koga briga za susjedov vrhunski sigurnosni sustav, golema psa i člana obitelji koji mu je čuvao kuću dok ga nema. Moj je klijent dobio pristojne batine pa ga je odvela policija. Ne bih imao ništa protiv, no ovo je treći put ove godine da su ga uhvatili. Uspio sam dvaput dobiti uvjetnu kaznu za tog čovjeka, ali ovaj put svakako ide u zatvor. Nisi to čula od mene, ali on je idiot.«

Olakšanje koje sam osjetila zbog toga što nije bio s nekim drugim bilo je pomalo sramotno s obzirom na to da ga nisam željela vidjeti. »Smeta li ti što moraš raditi u tako neobično doba?« upitala sam.

»Toliko koliko i tebi što moraš hodati do kolodvora.«

»Obično idem autobusom.«

Autom i u to doba jutro do kolodvora smo stigli u tren oka. »Hvala na prijevozu«, rekla sam najednom želeći da je vožnja potra-

jala, da sam provela više vremena s njim. Shvatila sam da imam problema s pomišlju na Jacka. Stvarnost je zbilja bila jako ugodna.

»Jesi li sigurna da ne želiš da te odvezem u London?« upitao je Jack nadajući se.

Htjela sam pristati, ali... »Ne, ne, ne mogu ti tako smetati. Vjerojatno bih trebala nadoknaditi čitanje u vlaku.«

Razočaran, Jack je kimnuo i promrmljao pozdrav prije nego što sam ga i ja zauzvrat promrmljala.

Kolodvor je, kao i obično, u to doba jutra bio prilično pun, pretrpan nama koji smo na putu za London ili još dalje, koji trebamo negdje stići rano. Probijala sam se kroz gužvu i osjećala se glupo. Trebala sam mu dopustiti da me odveze u London, bio bi to dobar način da s njim provedem vrijeme, da saznam je li privlačnost prema njemu tek ugodna večera i nekoliko minuta tu i tamo. Prestala sam hodati i zanemarila ljude koji su se zalijetali u mene coknuvši prije nego što bi me zaobišli. Možda nije bilo prekasno vratiti se, vidjeti je li tu negdje. Možda me čeka ostavši da se uvjeri jesam li se predomislila. Osvrnula sam se prema izlazima koji su zjapili. Ponudio se povesti me; nije da sam ga zamolila. I očito je bio razočaran kad sam odbila. Možda bih se trebala vratiti.

Jesi li sišla s uma? Javio mi se glas razuma u glavi. Ovo nije neki romantičan film u kojem istrčiš van i pronadeš ga kako te čeka, spreman podignuti te u zrak. Ovo je stvaran život. Tu se događaju stvarne stvari. Poput ukrcaja u vlak i odlaska na posao.

Ako je bilo ikakve koristi od svih tih misli, ta je vjerojatno bila najistinitija. Vraćala sam se prema zaštitnim ogradama, prema mjestu na koje sam trebala ići.

»Libby«, rekao je, najednom preda mnom. Zurila sam iznenađeno u njega pitajući se jesam li ga umislila. Možda ga je stvorio glas u mojoj glavi, koji je htio da otrčim za njim, kako bi se pobrinuo za to da ne propustim ovu šansu.

»Jack«, oprezno sam izustila, dvojeći obraćam li se utvari ili živoj osobi.

»Nešto sam zaboravio«, rekao je.

»Što?«

Prije nego što sam se snašla, prije nego što sam uopće stigla reagirati, ruke su mu bile oko mene, a usta na mojima, privijajući me sebi, ponovno ispunjavajući moja osjetila njegovom srži. Neočekivano sam se zaniijela, koljena su mi oslabjela i tijelo mi se topilo uz njegovo. Kad sam mu uzvratila poljubac, bojala sam se da ću pasti kad se odmakne, s obzirom na to koliko sam bila slaba. Kad se poljubac produljio, a ja mu ruke obavila oko vrata, svijet oko nas, putnici, najave, motori vlakova, jutarnji šumovi, sve je utihnulo dok nismo ostali sami na svijetu; na cijelom smo planetu bili samo Jack i ja. Stajali smo ljubeći se.

»Pretpostavljam da nećeš razmisliti o kašnjenju na posao kako bismo negdje zajedno doručkovali?« pitao je odmah nakon što smo se razdvojili. Oboje smo dodirivali svoje usne zureći jedno u drugo u nijemom, no predivnom šoku. »Znaš, kako bismo razgovarali ili...«

Drhćući, kao i prošli put kad smo se poljubili, fokusirala sam se isključivo na njega, ne usuđujući se zapitati što čine ljudi oko nas. Zureli, rugaju se ili nas šibaju prijekornim pogledima.

Kako nisam progovorila, Jacku je pogled pao na stopala i lice mu se iskrivilo od razočaranja.

»Ako kasniš, bolje je i ne doći«, objasnila sam.

Ništa nije rekao, samo je kimnuo oborena pogleda. Bol zbog odbijanja duboko mu se usjekao u crte lica.

Promatrajući njegov izgled i način na koji mu je pala kosa, ponovno me iznenadio učinak koji je imao na mene. Pa *što* je to? Ja sam obična žena. Odrasla sam u običnoj kući u južnom Londonu s ocem poštarom i majkom medicinskom sestrom. Život mi nije bio ništa naročito, pogotovo nakon Calebova dolaska. Od dana njegova rođenja, kao da se cijeli svijet vrtio oko Caleba, i to mi nije smetalo. Voljela sam svojeg bracu i njegove drame često su postajale i moje jer nisam mogla stajati sa strane i puštati ga da pati a da mu ne pokušam pomoći. Na koledžu sam imala nekoliko dečki, no ništa posebno. Isto je bilo tijekom faksa, dok sam studirala na diplomskom studiju, i zatim kad sam radila na doktoratu. Tijekom života ništa mi se izvanredno ili posebno nije dogodilo. Sve do Jacka.

Sve do ovoga muškarca, sve dok me ovaj muškarac, koji je mogao imati svakoga i koji je, po svemu sudeći, imao mnogo svih i svakakvih, nije počeo oblijetati. Njegovo je zanimanje za mene bilo tako neoče-

kivano, a ipak mi se činilo da tako treba biti. Nisam znala zašto, no za razliku od svih prije njega, uz njega sam se osjećala posebnom, uz njega sam se osjećala kao da se ističem među svim drugim ženama. I zbog njega sam htjela činiti svašta ludo, otkaćeno i izvanredno.

»Umjesto toga mogla bih uzeti slobodan dan«, rekla sam.

Na Jackovu je licu prsnuo osmijeh koji mi je oslabio koljena i, kao da ga nije bilo briga gdje se i dalje nalazimo, ispružio je ruke, privukao me k sebi i ponovno me ljubio.

»Sada ćete zaspati, Libby. Pobrinut ćemo se za vas. Odbrojajte u sebi od deset.«

Deset... devet... osam... sedam... šest...

Travanj, 2009.

Bili smo bez daha od smijanja, teturavi i promoćeni od međusobnog prskanja u moru, bilo nam je blago mučno od međusobna hranjenja pramenom za pramenom šećerne vune.

Nakon poljupca na Brightonskom kolodvoru bili smo nerazdvojni, ali nismo spavali u istom krevetu. Posljednjih je pola godine proteklo u izmaglici jednostavnih izlazaka, sjajnih poljubaca i telefonskih razgovora do sitnih sati.

Vrišteći i hihoćući, trčali smo i posrtali dok smo se vraćali na deku drhtureći od travanjske svježine.

»Onda, hoćeš li se udati za mene ili ne?« upitao je kad smo se srušili na šljunak boreći se za suhi komad deke kojim bismo se osušili.

Zadržala sam deku na licu kad sam se uskipjela. Je li rekao ono što mislim da jest? Nakon što je čekao odgovor u tišini, oprezno sam skinula deku s lica da ga pogledam.

»Jesi li upravo...?«

Kimnuo je.

Ovlažila sam usne, morska sol pecnula me kad se otopila na jeziku: »A da prvo živimo skupa?«

»A da živimo skupa dok planiramo vjenčanje?«

»Brak je velika obveza.«

»Znam. I želim se obvezati s tobom.«

»Zabavljamo se, ali...«

»Ali bi se udala za mene u tren oka da se ne zabavljamo?«
Nasmiješio se osmijehom od kojega sam se proteklih nekoliko mjeseci osjećala pijanom, i svi su mi osjećaji i razum počeli lamatati krilima dok su se pripremali odletjeti. Opet.

»Brak je zauvijek«, rekla sam.

»To znam.«

»Misliš li ozbiljno?«

»Mislim da već dugo nisam bio tako ozbiljan kao u vezi s ovim. Moguće i otkad sam sazrio.«

A Eve? Pomisao mi je uletjela u glavu. »*A Eve?*« Riječi su mi izletjele iz usta.

Proteklih nekoliko mjeseci govorio mi je o njoj, naravno. Spomenuo ju je usput, no nije se raspravljalo ni o čemu bitnom i nisam imala petlje ono što imamo upropastiti pitanjima. Mogla sam na internetu potražiti informacije o njezinoj smrti, no to mi se činilo kao kršenje njegove privatnosti i rušenje povjerenja u mene. Ako sam htjela znati nešto o njoj, trebala sam pitati, a ne raditi njemu iza leđa.

Pogled mu je bio nepokolebljiv, izravan: »Želim da ovaj trenutak, ova prosidba, imaju veze samo s tobom i sa mnom. Nakon toga, kad pristaneš ili odbiješ, možemo razgovarati o čemu god i kome god želiš. Ali ovo sada — to je između mene i tebe.«

»I zauvijek.«

»I zauvijek.«

Vjetar je zapuhao po plaži utjerujući mi studen koja mi se s vlažne odjeće počela slijegati dublje u kožu. Zadrhtala sam. Zadrhtala, no ništa nisam poduzela kako bih se osušila.

I on je zadrhtao, očito su ga stresle vlaga i temperatura zraka kao i mene. »Nisam to namjeravao pitati, usput«, rekao je. »Jednostavno mi je izletjelo, ali čim se to dogodilo, znao sam da je tako trebalo biti jer se doista želim vjenčati s tobom. Ne samo živjeti s tobom, želim da mi to bude trajna obveza.«

Nešto mi je govorilo da skočim u nepoznato. Da se prepustim i skočim. Bio je to onaj glas koji je htio da otrčim iz Brightonskog

kolodvora i provjerim je li Jack i dalje parkiran ispred njega kako bi me odvezao u London. Bio je to ludi, idiotski dio mene koji bih vjerojatno trebala zanemariti — no bio je to i najglasniji glas kad god je Jack bio u pitanju. *Osim toga*, umovao je ludi glas pred prisebnim glasom, *uvijek se poslije mogu predomisliti, zar ne? Zar ne?*

»O.K., hoću. Hoću, udat ću se za tebe.«

»I useliti se kod mene prije vjenčanja?« ustrajao je.

Nisam mogla suzbiti osmjehivanje. »Hoću. I živjeti s tobom prije vjenčanja.«

Na trenutak sam imala osjećaj da je svijet stao i priuštila sam si užitek da se opijam time što činim nešto ishitreno i blesavo odvažno jer sam bila ludo zaljubljena i nisam se trebala brinuti za posljedice.